ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹபரப்ரஹ்மணே நம:

வேதாந்த தீபிகை.

பத்ராதிபர்:—வங்கீபுரம் ஸ்ரீ. வாஸுதேவாசார்யர்.

ஸம்புடம் 17.] ப்ரபவஹூ, புரட்டாசிமீ [ஸஞ்சிகை 12

த்ரிபுவநகமநம் தமாலவர்ணம் ரவிகரகௌரவராம்பரம் ததாநே ।
வபுரலககுலாவ்ருதாநநாப்ஜம் விஜயஸகே ரதிரஸ்து மேऽநவத்யா ॥

[ஸ்ரீ பாகவதம். 1-9-23]

ஸ்ரீ:

திருமடல் விவரணம்.

(ஸ்ரீ. உப. வித்வாந் வா. ஸள. ஸ்ரீநிவாஸாசார்யர், மன்னார்குடி.)

ஜ்ஞாநாநந்த ஸ்வரூபனாய், அமலனாய், அணுவாய் இருக்கிற இச்சேதநன் அநாதி கர்மவசத்தாலே, 'பொய்ந்நின்ற ஞானமும் பொல்லா வொழுக்கு மழுக் குடம்பும்' உடையவனா யிருக்கச்செய்தே ஈச்வரஸௌஹார்த்தமடியாக யாத்ருச்சிக ஸுக்ருதம் பகவத் கடாக்ஷம் முதலானவைகளாலே ஸதாசார்ய கடாக்ஷம் பெற்று, தஜ்ஜிஹ்வாக்ர ஸிம்ஹாஸநத்திலும் ஹ்ருதய கமலத்திலும் எழுந்தருளி யிருக்கிற பகவானாலே தத்வத்ரய விவேகம் பெற்றும், த்ரிகுண மருகாந்தாரத்திலே அநுசிதவிஷய ம்ருகத்ருஷ்ணாஸ்வாத லுப்தனாய், 'வேற்கணார் கலவியே கருதி,' 'நாநாவித நகரம்புகும் பாவம் செய்து' பிறகு, "கஷ்டோऽஹோ ஹதீயாதா நிஷ்டுரா ஜநுஸந்ததி:" என்று நிர்வேத மடைந்தும் இங்கு நள ந்ருக நஹுஷாதிகள் பட்ட பாட்டையும் ப்ரஹ்ம ருத்ரேந்த்ராதிகள் மது கைடப ஹிரண்யகசிபு முதலானவர்கள் கையிலே பட்ட பாட்டையும் நினைத்து, அவர்கள் பதங்களும் நாய்க் குடை வாழை ஸ்தம்பம் முதலானவைகள் போல்

அஸாரமாயும் சீக்ரத்தில் அழியும் தன்மையை உடையதாயு மிருப்பதை நினைத்து வைராக்ய நிஷ்டனாய் நரக யாதனை முதலானவைகளைக் கேட்டுப் பீதனாய், தன் அதிகாரநுகுணமான ஓர் உபாயத்தில் இழிந்து, அந்திம சரீராவஸாந காலத்தில் ஹ்ருத்புண்டரீக மத்யத்தி லுள்ள ப்ரஹ்ம நாடியில் ப்ரவேசித்து, ப்ரஹ்ம ரந்த்ர மென்கிற தலைவாசலைத் திறந்து கொண்டு, அர்ச்சிராதி தேவதைகள் வழிநடத்த நடந்து, விரஜாநதியைக் கடந்து, சுத்த ஸத்வ மயமான சரீரத்தையும் ப்ரம்மாலங்காரத்தையும் அடைந்து, பரமயோகி வாங்மநஸா பரிச்சேத்யமான திருநாட்டுக் குள்ளே அம்ருத ஸரஸ்ஸைக் கிட்டி, ஸோமஸவநம் என்கிற அரச மரத்தை அடைந்து, ப்ரஹ்மகந்த ப்ரஹ்மரஸ ப்ரஹ்ம யசஸ்ஸுக்கள் வந்து ப்ரவேசிக்க, திருமாமணிமண்டப மடைந்து, அங்கு "தயா ஸஹாஸீநு உநஹுஹொமிநி" என்கிறபடியே திருவநந்தாழ்வான் மேலே பிராட்டியும் தானுமாய் வீற்றிருக்கு மிருப்பைக் கண்டு, "அடியார்கள் குழாங்களை யுடன்கூடுவ தென்று கொலோ" என்று ஆசைப்பட்ட நித்யஸூரி ப்ருந்தங்களை ஸேவித்து, வானுளார் பெருமானான எம்பெருமானை, 'தேனும் பாலுங் கன்னலு' மாகிக் கலந்து, ஆபாதசூடம் திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தில் ஈடுபட்டு, 'மீளா அடிமைப்பணி செய்யப் புகுந்தேன்' என்று விண்ணப்பித்து, சேஷி போம்வழி எல்லாங் கூடச் சென்று ஸாமகாநம் பண்ணி, ஸர்வ தேச ஸர்வ கால ஸர்வாவஸ்தோசித ஸர்வ சேஷவ்ருத்தியையும் பண்ணி, நித்யாநந்த பரிதனாய் இருப்பன்.

இப்படி தத்வ ஹித புருஷார்த்தங்களை விசதமாய்த் தெரிந்து அநுபவிக்கப் புகுகிற அதிகாரிக்குப் பரதத்வமான பரமபுருஷனை அநுபவிக்கப் புகுங்கால் பெண்ணும் தசை தனக்கு வந்தேறி யாயிற்று. ப்ரணவத்திலுள்ள அநந்யார்ஹ சேஷத்வத்தை அநுஸந்திக்கவே, பதிபத்நீ பாவம் த்ருடபவிக்கும். "தஃயூஃபீஞ வயொவரூதாம் தஃயூாஹி ஜநமுக்ஷணாம்" என்கிறபடியே பிணி மூப் பிறப்புக்க ளின்றி எஞ்ஞான்றும் ஒரு தன்மையராய் திருவும் பருவமும் குலனும் குணனும் அன்பும் முதலியவற்றால் தம்முள் ஒப்புமை உடையராய தலைமகனும் தலைமகளும் பிறர் கொடுப்பவும் அடுப்பவுமின்றிப் பால்வகையால் தாமே எதிர்ப்பட்டுச் சேர்ந்து வருவது என்னும் மணம் தமிழர் கூறும் காந்தர்வ மணம். இங்குக் கூறிய தலைமகன் தலைமகள் யாவரெனின், பரதத்வமான பரம புருஷனும் அவரதத்வமான ஜீவனும். இஜ்ஜீவன் பரம புருஷனைக்கண்டு முக்தி அடைந்து இன்பம் நுகர் தலைச் சிற்றின்பத்துக் குரிய துறைகளுள் அடக்கிக் கூறுவர் ஆழ்வார்கள்.

நம்மாழ்வார் நாயிகாவஸ்தையை அடைந்து 'மாசறு சோதி'யில்

195

"நாணுநிறையுங்கவர்ந்தென்னைநன்னெஞ்சங்கூவிக்கொண்டு
சேணுயர்வானத்திருக்கும்தேவபிரான்தன்னை
ஆணையென்தோழியுலகுதோறலர்தூற்றியாம்
கோணைகள்செய்து குதிரியாய்மடலூர்துமே."

"யாமடலூர்ந்து மெம்மாழியங்கைப் பிரானுடைத்
தூமடல்தண்ணந்துழாய்மலர்கொண்டுசூடுவோம்
யாமடமின்றித்தெருவுதோறயல்தையலார்
நாமடங்காப்பழிதூற்றிநாடுமிரைக்கவே."

என்றும் மடலூர்தலை அருளிச் | செய்த துண்டு. "ஆலிநாடன் அரட்டமுக்கி அடையார் சீயம் கொங்கு மலர்க் குழலியர்வேள்," "மானவேற் பரகாலன் கலிகன்றி" என்ற பெரும் புகழ் படைத்த பரகால நாயகியும் சிறிய திருமடல் பெரிய திருமடல் என்னும் ப்ரபந்தங்களை விஸ்தாரமாக அருளிச் செய்தார். இவர்களை அடியொத்திப் போந்த திவ்யகவி பிள்ளைப் பெருமாளையங்காரும்,

'ஊர்வேன் மடலை வொழிவேன் மடநாணம்
சேர்வேன் கரியதிருமாலைப்—பாரறிய
அம்பொன்செய் கோயிலரங்க னணிநாங்கூர்ச்
செம்பொன்செய் கோயிலினிற் சென்று.'

என்று பெண்க ளெடுக்கும் மடலையே தம் ப்ரபந்தத்தில் கூறியுள்ளார்.

சிறிய திருமடலுக்கும் பெரிய திருமடலுக்குப் வாசி என்னென்னில்: கட்டுவிச்சி கூற்று (ஆசார்யோபதேசம்) சிறியதிருமடலில் அதிகம். புருஷார்த்த நிர்ணயம்சிறிய திருமடலில் மூன்றாயும் பெரிய திருமடலில் நான்காயும் அருளிச் செய்த போதிலும் 'கண்ணனுக்கே யாமதுகாமம்' என்று அமுதனார் அருளிச் செய்தபடி மேலான பரம புருஷாநுபவத்தையும் காமத்தினுள்ளடக்கிக் கூறுவதில் வாசி இல்லை. இப் பரம புருஷாநுபவமும் இங்குள்ள அர்ச்சாவதாரத்திலே உள்ள அநுபவம். பர வ்யூஹ விபவ அந்தர்யாமி அர்ச்சாவதாரங்களில் ஆழ்வார்கள் அநுபவத்துக்கு வாசியே இல்லை. ஆனால் இங்கு நாமும் அப்படி அநுபவிக்கலாமே என்றால், முமுக்ஷுதசையில் வரும் கைங்கர்யம் ஸுக்ருத விசேஷோபாதிகமாய் த்வந்த்வதிதிக்ஷா யுக்தமாய் நித்ராதிகளாலே அந்தரிதமாய் அவச்சிந்ந ரஸமாயிருக்கும். முக்த தசையில் வருங் கைங்கர்யம் ஸ்வத:ப்ராப்தமாய் த்வந்த்வ துக்கரஹிதமாய் நிரந்தரமாய் அநவச்சிந்ந ரஸமா யிருக்கும். ஆகையால் நமக்கு மாத்ரம் இங்குள்ள அநுபவத்துக்கு அங்குள்ள அநுபவம் விசேஷமாகிறது.

196

மயர்வற மதிநல மருளப்பெற்ற ஆழ்வார்களுக்கோ என்றால் இங்குமங்கும் பகவதநுபவம் துல்யமே. ஆனால் மடலென்கிற ஸாஹஸ ப்ரவ்ருத்தியிலே இறங்குவான் என் என்னில்: மடலெடுத்து எதிர்த்து அத்தலையை அழிக்கிறார்அல்லர். "ஆவஶ்யக ஸௌஹ்ருதைஶ்வர்யாத் விஶேஷாவஹாத் । ஸாமஸ்ய ஶோஷயிஷ்யாமி வஹ்நீநாம் யாதஸாம் பதிம்॥" என்று வில்லைக் காட்டி வேலையை அச்சுறுத்தினாற்போலே அச்சுறுத்தி முகங்காட்டுவித்துக் கொள்ளுகிறவர் பழக்கத்தாலே வழியல்லா வழியே யாகிலும் பெறவேண்டுமென்கிற இதோர் அநுபவம். ஆனால் பெண் பேச்சாய்ப் பேசுவான் என் என்னில்: "ஸ்த்ரீப்ராயமிதரம் ஸர்வம் ஸ்த்ரீப்ராயம் ஜகத் புருஷம் ।" என்கிறபடி ஜ்ஞாநாநந்தங்களில் ஒத்திருத்தலாலும் அநந்யார்ஹ சேஷத்வாதிகளாலும் ஸம்ச்லேஷத்தில் தரித்தும் விச்லேஷத்தில் தரிக்காததாலும் ஜ்ஞாநம் விசதமானால் பின் பிராட்டிமாரோடு ஒக்குமாகையாலும் நாயகி பேச்சாலே பேசுகிறார். நிஷேதித்த காமமாகக் கூறலாமோ என்றால் "நிதித்யாஸிதவ்ய:" என்று வேதாந்த விஹிதையான பக்தியையே இங்கு காமமாகச் சொல்லுகிறது. மடலெடுக்கையாவது—தன்னை விலக்குகிற தோழிமார்களைப் பார்த்து 'அவனைப் பெற்றல்லது தரியேன்' என்று கூறுவது.

இப்ரபந்தங்களிலுள்ள ப்ரமேயங்களாவன:

'புருஷார்த்தங்கள் மூன்று. அவை தர்மம், அர்த்தம், காமம். இவை மூன்றிலும் காமத்தை அடைந்தவர் தர்மார்த்தங்களை அடைந்தவரே யாவார். இம்மூன்றைத் தவிர வேறு மோக்ஷம் என்று ஒரு புருஷார்த்தம் உண்டென்று கூறினாலும் கைப்புகுந்த அர்ச்சாவதார அநுபவத்தை விட்டுத் துர்லபமான மோக்ஷத்தைப் பற்றுவதா; தோழிகாள்! நறையூர் (நாச்சியார் கோவில்) நம்பிக்கு ஒவ்வ ஒப்பித்திருந்தேன். அவ்வளவில் செங்கண்மால் செழுந்தெருவே குடக் கூத்தாடிச் சென்றனன். தோழிமார் பெருந்திரளாய் என்னையுங் கூட்டிச் சென்றனர். சிலர் என் ஸ்வபாவத்துக்குத் தகாதென்று தடுத்தனர்; கேளாமே சென்றேன்; அறிவு மாமை நாண் மடம் அச்சம் பயிர்ப்பு எல்லாம் இழந்தேன்; மயங்கினேன்; இதைக் கண்ட எம் அன்னைமார் மாயன் தமரடி நீறு பூசினவளவிலும் நோய் தீராமையால் குறி பார்க்கவேண்டுமென்றார்கள். குறி சொல்லும் கட்டுவிச்சியும் தற்செயலாய் வந்தாள்; பார்த்தாள். சுளகும் நெல்லும் கொண்டுவரச் செய்தாள். பதறு தூற்றி நெற்குறி பார்த்தாள். 'தைவஸ்யா ஸ்ம்பந்தா ஜாதவேவம் விஸ்மயம்' என்ற ரீதியில் மெய் சிலிர்த்து அப்ராக்ருதிங்கதையானாள். பிறகு தெளிந்து கூறத் தொடங்கினாள். 'நவநீதசோரன், காளியமர்த்தனன், தாசரதி, ந்ருஸிம்ஹன், ப்ரஹ்லாத வரதன், த்ரிவிக்ரமன், துளஸீமாலாலங்க்ருதன், கஜேந்த்ரவரதன், நாமஸஹஸ்ரவாந் அவனாலே வந்த நோயிது.

புரோடாசத்தை நாய் தீண்டிற்றில்லை. இந்நோய்க்கு மருந்து மவனே’ என்ற இடத்துத் தாயும் தெளிந்து ‘எம்பெருமானோடு ஸம்பந்தமுள்ள இவளுக்கு நான் தளும்ப வேண்டுமோ?’ என்று நிவ்ருத்தையானாள். நானும் அவனைக் கண்டதுவே காரணமாப் பெண்ணுடை உடுத்தித் திரிவேன். ‘என் நெஞ்சமே நல்லை நல்லை! நீயே மணிவண்ணன்பால் சென்று திருத்துழாய்த் தாரைத் தாரானோ? தருவானோ? என்றிரண்டிலொன்றைக் கேட்டு வா’ என்று விடுத்தேன். குடக்கூத்தாடியின் பின்னே போய் என்னைத் தானிருக்குமிடம் என்று எண்ணாதே மறந்தது. என் நெஞ்சும் எனக்குதவாதபடி மகா பாபத்தைப் பண்ணினேன். ஊரவர் அலர் தூற்றக் குறையில்லை. என் கண்களோ உறங்கா. ஆவியோ உருகும். வாயோ பிதற்றும். மடலூர்ந்தல்லது தரியேன். நாணினையும் நீக்கி ஊராராலும் இகழப்படுவை என்றால் காணவேணு மென்னு மாசை கரைபுரண்டது.

ஆறியிருக்க மாட்டிற்றிலேன். மட லெடுப்பேன். மடலெடுத்தால் கொண்டாடுவார்கள். வாஸவதத்தை சிறையி லடைபட்ட வத்ஸராஜனுடைய தோளும் தோள்மாலையுமான அழகை ஆசைப்பட்டுக் கூடச் செல்லவில்லையா? சக்ரவர்த்தியினுடைய ஆஜ்ஞைபால் திருமகள் கானகஞ் சென்ற பொழுது, “யா ந ஶக்யா புரா த்ரஷ்டும் பூதைராகாஶகைரபி। தாமத்ய ஸீதாம் பஶ்யந்தி ராஜமார்ககதா ஜநா:” என்கிறபடி நகரத்து ஜநங்கள் யாவராலும், ஆகாச ஸஞ்சாரிகளான தேவதைகளாலும் பார்க்க முடியாத ஸீதாதேவியானவள், ‘ஸர்வ ஜநங்களும் காணும்படி வீதியில் பஞ்சடியால் நடந்து செல்கின்றனளே’ என்றெண்ணி, ‘நீ கானகம் செல்லில் நாங்கள் தரியோம், பின்னே தொடர்ந்து வருவோம்’ என்று சொல்லுவாராய் நின்றுவிட, நாலா பக்கங்களிலும் பேய்த்தேர் (ம்ருகத்ருஷ்ணா கானல் நீர்) வெளிப்பட்டு மூங்கி லுடைந்து நெருப்புப்பற்றி, சுழல்காற்று வீச, பேயும் திரியமாட்டாமைபால் கால் பாவாமல் வருந்தி அலைகின்ற கானகத்தில் கடு வெயிலால் வறுத்தெடுத்து வித்தியது போன்ற கடும் பருக்கைக் கற்களிலே வைதேஹி என்று சொல்லப்படுபவளாய் அன்னம் போன்ற நடையை உடையளான ஜநகராஜன் திருமகள் செல்லவில்லையா? வேகவதி என்னும் கன்னி ஸ்வயம்வரித்த காலத்தில் தன் தமையன் ஒட்டேனென்று விலக்கவும் தான் அவனை அகட்டிவிட்டு நடந்த யுத்தத்தில் அந்தப் பர்த்தாவின் தோளை ஆசைப்பட்டுச் செல்லவில்லையா? நாகலோகத்து அரசன் மகளாகிய உலூபியானவள் கங்கையில் நீராடச் சென்ற அர்ஜுநனைத் தன் உலகத்துக்கு அழைத்துச் செல்லவில்லையா? உஷை சித்ரலேகை மூலமாய் அநிருத்தனைக் கட்டிலோடு தூக்கிவரச் சொல்லவில்லையா? பார்வதி, தன் பொன்போன்ற வடிவம் வருந்தவும் இந்த்ரியங்களைந்தும் வருந்தும்படிக்கும் தன்னுடைய மயிர் முடியை ஜடாமண்டலமாக்கித் தரித்துக்கொண்டும் அதி க்ரூரமான தபஸ்

ளைப் பண்ணி ஸம்ஹார கர்த்தாவாய் அதற்கேற்ப ஆயிரம் தோள்களையும் கொண்டு அஷ்ட திக்குக்களிலும் அக்நி ஜ்வாலை வீசச் சுழன்று கூத்தாட, அதைக் கண்டு ஸமஸ்த தேவரும் ஸமஸ்த லோகங்களும் குலாசலங்களும் காற்றும் நக்ஷத்ரங்களும் நவக்ரஹங்களும் தன்னுடன் கூடச் சுழன்று வர, தான் சுற்றி நர்த்தநம் செய்கின்றவனைக் கொலைச் சொல்லுக்கு விஷயமான மூன்று இலைகளையுடைய சூலாயுதத்தை உடையவனைப் பஸ்ம தாரியான ருத்ரனைத் தானே கிட்டி ஸம்ச்லேஷிக்க வில்லையோ? இப்பரப்புக்க ளெல்லாம் என்னால் பேசி முடியாது. பன்னிப் பேசினால் பாரத மாகும். வ்யாஸ பராசராதிகளே பேசவேணும். நான் உசித விஷயத்தில் ஆசைகொண்டதை நானே சொல்லக் கேளுங்கள். இருக்கிலங்கு திருமொழிவா யெண்டோளீசற் கெழில்மாட மெழுபதுசெய் துலகமாண்ட கோச்செங்கணான் தொழுத திருநறையூர் மணிமாடத்தில் பெரியபிராட்டியாரோடும் திருவாபரணச் சேர்த்தியழகோடும் செங்கண்மாலைக் கண்களிப்ப நோக்கினேன். நாண் மட மச்சம் பயிர்ப்பு முதலியவை நீங்கி வறுந்தரை யாயினேன். வாழச் சென்று ஸர்வஸ்வத்தையும் கொள்ளை கொடுப்பாரைப் போலே ஸர்வத்தையு மிழந்தேன். நறையூர் நம்பியினுடைய ப்ரத்யேக அவயவ ஸௌந்தர்ய தரங்கங்கள் வீச வீச அலைவுற்றேன். பாவியேன், பற்றுக்கோடாக மடலெடுத்து 'மடலோ மடல் மடலோமடல்' என்று நிர்லஜ்ஜையாய்ப் புறப்பட்டேன். நம்பியும் கைவிட்டான். மடலல்லது வேறு துணை காணேன்; நாட்டை வாழ்வித்து ரத்நாகர மென்று பேர்பெற்ற மஹாஸமுத்ரம் ராஜ த்ரோஹிகளுக்கு இடம் கொடாமல் அதட்டுவாரைப் போலே என்னையே அதட்டத் தொடங்கிற்று. 'ஶீதோ பவ ஹநூமத:' தீக்குளிர வென்று பிராட்டி திருவடிக்கருளிய வரம்போலே, தன் தன்மை மாறி நிலாச் சுடுவது யாரிட்ட சாபமோ? மலய பர்வதத்திலுள்ள செஞ்சாந்தின் தாதளைந்து உலக மெல்லாம் உல்லாஸமாகச் செய்யும் மந்தமாருத மானது என்னொருத்திக்கு மாத்ரம் அக்நி ஜ்வாலையை வீசும். பனைமரத்தின்மேல் தாமரஸ புஷ்பங்களின் அகவிதழ்களும் மகரந்தப் பொடியுமான சயநத்தையுடைய கூட்டின்கண் புருஷ பக்ஷியின் வாயலகோடு தன் வாயலகைப் பின்னிக்கொண்டிருக்கிற அன்றிலுடைய கத்கதீபூதமான சிறு குரலுக்கு என் நெஞ்சு உடைந்து விட்டது. நானிவற்றைப் பரிஹரிக்க என்ன உபாயத்தை அநுஷ்டிப்பேன்?

இதற்கு ஸ்திரமான ஔஷதத்தை அறிவீ ரில்லையோ? இந்தத் துக்கத்திலிருந்து என்னை ரக்ஷித்துக்கொள்வது எவ்வாறு? இந்நோய்க்கு மடலே மருந்து. ஆகையால் அவனைக் காணுமளவும் நானே சென்று விண்ணவரும் மண்ணவரும் விரும்பும் வேங்கட வெற்பில் சென்று என் வடிவைக் காட்டி இதுவோ உபய விபூதி நாயகத்வம்? என்கின்றேன். முதலாழ்வார்களை நெருக்கிய இடைகழியாம் திருக்கோவலூரில் சென்று ஆச்ரிதையான என்னைக்

கைவிட்டபடி பாருங்கோ ளென்று என் வடிவைக் காட்டுகிறேன். வஸிஷ்ட சண்டாள விபாகமற யாவரையும் வரையாதே உலக மளந்தவனது கச்சித் திருவூரகத்தில் சென்று என் வடிவைக் காட்டி என்னை வரைந்தபடி பாருங் கோள் என்கிறேன். பொன்னித் தென்பால் திருப்பேரில் சென்று அவன் ஸர்வ ஸ்வதாநம் பண்ணினதை நான் ஸர்வஸ்வத்தையும் இழந்ததிலே பாருங் கோள் என்கிறேன். பரிவருள்ள வெள்ளறையில் சென்று பரிவையான எனக்கு முகந் தந்தபடி பாருங்கோ ளென்கிறேன். ஆச்ரிதன் (திருமழிசை ஆழ்வார்) போ என்றதும் போய்க்கிட என்றதும் கிடந்த யதோக்தகாரியின் வெஃகாவில் சென்று நான் சொன்னபடி செய்யவில்லையே என்று என் வடி வைக் காட்டுகிறேன். இன்னம் சொல்லிச் சொல்லாத ஊரெல்லாம் புக்கு அங்கங்கு ப்ரஸித்தமான குணங்களை யெல்லாம் பழித்து என் வடிவையும் காட்டி கள்ளிமரத்துக்கு மஹாவிருக்ஷம் என்கிற பேர்போலே அவனுக்கு ப்ரஸித்தி என்று இகழுகிறேன். நாய்ச்சியா ராணையின்றித் தன் ஆணை செல்லாத திருநறையூர் மணிமாடக்கோயில் மணவாள னிடத்தில் சென்று என் நிலைமை எல்லாம் அறிவிப்பேன். அவன் தன் திருமேனியை அருளா விடின் ரஸிகத்வம் விலைசெல்லுகிற மின்னிடையார் சேரியிலும் பஞ்சமஹா யஜ்ஞாதிகளால் ஆராதிக்கும் வேதியர்கள் வாழ்விடத்தும், குணம் விலை செல்லு மிடமான தன்னடியார் முன்பும், 'ஜகத்ரக்ஷணம் விலைசெல்லு மிடமானவேல்வேந்தர் கூட்டத்திலும் தன்னையே புகழும் தேச மெல் லாவற்றிலும். சென்று என் வடிவைக் காட்டி, தான் செய்தபடி இது வோ என்றறிவிப்பன் அன்று, தானிடைச்சேரியிலே வெண்ணெயைத் திருடி உரலோடே கட்டுண்டு விட்டுப் புறப்பட்டான். என்ன மகுடபங்கம் பண்ணினன்? துன்னுபடல் என்ன ப்ரதிமை எடுத் தான்? வெண்ணெயை என்ன திருப்பணி செய்தான்? தன் வயிறு வளர்த்தான். நாகபட்டினத்தே சென்று கடுங்காவலாய்ச் சுழ லும் சக்கரத்தை நிறுத்தி ப்ரதிமையின் மகுடத்தை உடைத்து சுருங்கை வாயிலின் உட்சென்று ஸுவர்ண விக்ரஹங்களை எடுத்து வந்து ஸ்ரீரங்கத்தில் திருப்பணி செய்தானோ? திருடவும் தெரியாமல் பெண்களால் கட்டுண்டு உரலினோ டிணைந்திருந் தேங்கிய எளிவையும், கோபாலர்களிட்ட உணவை பூதமாய் லஜ்ஜை யில்லாமல் உண்ட தன்மை யையும், துர்யோதனுதியர் இகழ்ந் துரைப்பப் பாண்டவர்க்குத் தூதுசென்ற மையும், பறையடிக்க ஆளில்லாமல் தானே அரையிலே பறை கட்டிக்கொண்டு கையிலும் தலையிலும் குடங்களை வைத்துக்கொண்டு மங்கையர் மகிழக் குடக்கூத்தாடின அளவில், 'இவன் எதுக்காக ஆடுகிறான்?' என்று யாவரும் இகழ்ந்துரைக்கும் பெருமைக் கேட்டையும், காமாக்நியால் உடம்பு வெளுத் துத் தன்னை அடைந்தா லல்லது தரியே னென்ற ஸ்நேஹ ஸ்வபாவையான

சூர்ப்பநகையைத் தானும் ஸ்நேஹம் செய்ய வேண்டியிருக்க அது செய்யாது மூக்கரிந்த வீரத்தையும், தனக்கு நிகரில்லாத தாடகையை ஒரு முனிவன் சொல்லால் யமலோகத்துக் கனுப்பிய வீரப்பாட்டையும், யானை என்கிற ஏகஜாதித்வம் பொருந்தியிருக்கச் செய்தே ஓராணையைக் கொம்பு பறித்துக் கொன்று ஓராணையை முதலை வாயில் நின்றும் ரக்ஷித்து பக்ஷபாதியானவனை, ஏலாதிகளோடு சேர்த்துக் குளிர்ந்த தண்ணீரை விடாயர்க்கு எட்டாமே வைப்பாரைப் போலே தாபத்ரயாபிபூதர்க்குக் குளிர்ச்சி யூட்டும்படியாய் அகவாயில் வாத்ஸல்யத்துக் கெல்லாம் ப்ரகாசமான திருக்கண்களைக் கொண்டு எனக்கெட்டாதே இருக்கிறவனை, ஆசைப்பட்டாரைப் பிரிந்ததற்காகவே அலங்கரித்துக்கொள்ளும் திருத்துழாய்த் தாரானை, குண கதநத்துக்கு ஒரு ஸஹஸ்ரநாமம் போலே குணஹாநிக்கும் ஒரு ஸஹஸ்ரநாமம் சொல்லி நடுத் தெருவே செல்வேன். ஊரார் இகழார்கள். இகழ்ந்தாலும் ப்ரஹ்மாஸ்த்ர துல்யமான மடலூரா தொழியேன்.' என்று திருமங்கை மன்னன் மடல் ப்ரபந்தங்களில் அருளிச் செய்தவாறு.

இத்துணையும் கூறியவாற்றால் இச்சேதநன் ஸர்வேசுவரனை அநுபவிக்கத் தகுதி உள்ளவனென்றும் அவனை அநுபவிக்கப் புகுங்கால் வரும் இடையூறுகளை நீக்க எவ்வித ஸாஹஸ ப்ரவ்ருத்திகளையும் அநுஷ்டித்து, அதனால் “யாமடலூர்ந்து மெம்மாழியங்கைப் பிரானுடைத் தூமடல் தண்ணந்துழாய் மலர்கொண்டு சூடுவோம்’’ என்று பகவத் ஸம்ச்லேஷத்தைத் துழாய்மலர் கொண்டு சூடுவோம் என்றருளிச்செய்ததனாலே பகவதநுபவமே இதன் பலமென்றும் சொல்லப்பட்டது. ஆளவந்தார் மடலை ஸங்யாஸ தர்மம் என்று அருளிச்செய்தார். அதாவது தோழிகள் பந்துக்கள் எல்லாரையும் விட்டுப் பகவான் ஒருவனையே அடைதல். இம்மடலே பெற்றல்லது தரியேன் என்கிற பரமபக்தியாம்.

ஸ்ரீ:

நவராத்ரம்.

(ஸ்ரீ. உப. ந. க்ருஷ்ணமாசாரியர்.)

ஹிந்துக்களாயுள்ள நாம் அநுஷ்டித்து வரும் பண்டிகைகளுள் நவராத்ரம் (நவராத்ரி) என்பது ஒன்று. அது ஒவ்வொரு வருஷத்திலும் ஆச்விந மாஸம் என்று வ்யவஹரிக்கப்படும் மஹாளய அமாவாஸ்யைக்கு அடுத்து வரும் சாந்த்ரமாந மாஸத்தில் சுக்ல பக்ஷம் ப்ரதமை முதல் நவமி அந்தமாக அநுஷ்டிக்கப்படுகின்றது. நமது தேசத்தில் அது பெரியதொரு வைதிக க்ரியையாகக் கொண்டாடப்படவில்லை. அநேகமாக ஸ்திரீகளே அதை ஒரு உத்ஸவமாகக் கொண்டாடி வருகிறார்கள். சிறு கந்யகைகள் இருக்கும் க்ருஹங்களில் கொலு வைக்கிறதென்றும், ப்ரதிதிநம் ஸாயங்காலத்தில் ஸுஹ்ருத்துக்களான ஸ்த்ரீகளைக் கூப்பிட்டுக் கொலு வைக்கும் இடத்தில் பாட்டுக்கள் பாடி, ‘அம்மன்’ என்று வ்யவஹரிக்கப்படும் ஒரு தேவதையை உத்தேசித்துப் பூஜை முதலானவற்றைச் செய்கிறதென்றும், கூப்பிடப்பட்டு வரும் ஸ்த்ரீகளுக்குத் தங்கள் தங்கள் சக்திக்கு அநுகுணமாகத் தாம்பூலம், புஷ்பம், சந்தநம், பலங்கள், பக்ஷ்பங்கள் முதலியவற்றைக் கொடுக்கிறதென்றும் இம்மாதிரியான ஒரு பரிபாடி நடந்து வருகின்றது. உபபந்நர்களாக இருக்கும் சில ஆஸ்திகர்களுடைய க்ருஹங்களில் வைதிக ப்ராஹ்மணர்களைக்கொண்டு வேத பாராயணம், ஸ்ரீமத் ராமாயண பாராயணம் முதலியவைகளும் செய்யப்படுகின்றன. ராஜகரங்களில் சஸ்த்ர பூஜை அச்வ பூஜை முதலியன நடத்தப்படுவதுடன் பலவிடங்களில் வித்வத் ஸதஸ்ஸும் நடத்தப்படுகின்றது. ஆலயங்களில் இந்த ஒன்பது திநங்களிலும் தேவீ ஸந்நிதியில் நவராத்ர உத்ஸவம் என்று ஒரு உத்ஸவமும் நடத்தப்பட்டு வருகின்றது.

உத்தர தேசத்தில் இதைப் பெரியதொரு துர்க்கா பூஜையாக நடத்தி வருகிறார்களாம். ஒவ்வொரு க்ருஹத்திலும் க்ருஹஸ்தரெல்லாரும் தங்கள் தங்கள் குலத்தில் பரம்பராகதமான ஆசாரத்தை அநுஸரித்து, உபவாஸம் ஏகபக்தம் முதலிய வ்ரதங்களை அங்கமாகக்கொண்டு கும்ப ப்ரதிஷ்டை செய்து ‘துர்க்கா’ என்னும் தேவியின் பூஜையை ஒரு வைதிக கர்மமாக அநுஷ்டித்து வருகிறார்களென்று அறிகிறோம். உத்தர தேசத்தில் வழங்கி வரும் ‘நிர்ணய ஸிந்து’ முதலிய தர்ம சாஸ்திரங்களில், இந்தத் துர்க்கா பூஜையை நித்ய கர்ம மாகவும் சொல்லி இருக்கிறார்கள். பல ச்ருதிகள் பஹுவாகச் சொல்லியிருக்கிபடியால் ப்ராயேண இது காம்ய கர்மங்களுள் ஒன்றாகவே இருத்தல் வேண்டும். சிலவிடங்களில் பல ச்ருதி இல்லாமல் விதி

ரூபமாகச் சொல்லியிருக்கிறபடியாலும் செய்யாவிட்டால் ப்ரத்யவாயம் சொல்லி யிருக்கிறபடியாலும் இதை நித்ய கர்மமென்றும் அந்தத் தர்ம சாஸ்த்ரஜ்ஞர்கள் நிர்ணயித்திருக்கிறார்கள்.

" 𑌵𑌰𑍍𑌷𑍇 𑌵𑌰𑍍𑌷𑍇 𑌵𑌿𑌧𑌾𑌤𑌵𑍍𑌯𑌂 𑌸𑍍𑌥𑌾𑌪𑌨𑌂 𑌚 𑌵𑌿𑌸𑌰𑍍𑌜𑌨𑌮𑍍 "

என்று தேவீ புராணத்திலும்,

" 𑌯𑍋 𑌮𑍋𑌹𑌾𑌦𑌥𑌵𑌾𑌲𑌸𑍍𑌯𑌾𑌦𑍍𑌦𑍇𑌵𑍀𑌂 𑌦𑍁𑌰𑍍𑌗𑌾𑌂 𑌮𑌹𑍋𑌤𑍍𑌸𑌵𑍇 ।
𑌨 𑌪𑍂𑌜𑌯𑌤𑌿 𑌦𑌂𑌭𑌾𑌦𑍍𑌵𑌾 𑌦𑍍𑌵𑍇𑌷𑌾𑌦𑍍𑌵𑌾𑌪𑍍𑌯𑌥 𑌭𑍈𑌰𑌵 ।
𑌕𑍍𑌰𑍁𑌦𑍍𑌧𑌾 𑌭𑌗𑌵𑌤𑍀 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌕𑌾𑌮𑌾𑌨𑌿𑌷𑍍𑌟𑌾𑌨𑍍𑌨𑌿𑌹𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌵𑍈 ॥ "

என்று காலிகா புராணத்திலும் தென்படும் வாக்யங்களே அம்மாதிரி நிர்ணயத்திற்கு ப்ரமாணங்களாகின்றன.

இந்த நவராத்ர வ்ரதத்திற்கு அநுகல்பங்களும் காணப்படுகின்றன. த்ருதீயையில் ஆரம்பித்து நவமியில் முடிக்கலாமென்றும், பஞ்சமியில் ஆரம்பித்து ஐந்து திநங்கள் அநுஷ்டிக்கலாமென்றும், ஸப்தமியில் ஆரம்பித்து மூன்று திநம் செய்யலாமென்றும் நவமியிலாவது ஒரே நாள் அநுஷ்டாநமும் செய்யலாமென்றும் சொல்லுகிறார்கள். இவைகளின் வ்யவஸ்தைக்குக் குலாசாரமே ப்ரமாணமாகின்றது. நமது தேசத்தில் கீழ்ச் சொல்லியிருக்கிறபடி ஸ்த்ரீகள் ஒன்பது திநங்களிலும் ஒரு வித பூஜை செய்து வந்தபோதிலும், மஹாநவமியில் மாத்ரம் புமாந்கள் உள்பட எல்லாரும் ஸரஸ்வதி ஆவாஹநம் செய்து அதில் ஸரஸ்வதீ பூஜை என்று ஒரு பூஜையையும் செய்கிறார்கள். இதற்குச் சாஸ்த்ர ப்ரமாணமும் இருக்கிறதாகவே தெரிகின்றது.

" 𑌮𑍂𑌲𑌰𑍍𑌕𑍍𑌷𑍇 𑌸𑍍𑌥𑌾𑌪𑌨𑌂 𑌦𑍇𑌵𑍍𑌯𑌾𑌃 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌾𑌷𑌾𑌢𑌾𑌸𑍁 𑌪𑍂𑌜𑌿𑌤𑌮𑍍 ।
𑌉𑌤𑍍𑌤𑌰𑌾𑌸𑍁 𑌬𑌲𑌿𑌂 𑌦𑌦𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 𑌶𑍍𑌰𑌵𑌣𑍇𑌨 𑌵𑌿𑌸𑌰𑍍𑌜𑌯𑍇𑌤𑍍 ॥ "

என்று ஆச்விந சுக்ல பக்ஷ மூலநக்ஷத்திரத்தில் ஸரஸ்வதியை ஆவாஹநம் செய்து அன்று முதல் நாலு நாள் பூஜித்து ச்ரவணத்தில் விஸர்ஜநம் செய்ய வேண்டுமென்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. நமது தேசத்தில் மஹாநவமியில் ஆவாஹநம் பூஜை முதலானவைகளும் தசமிதிநம் உத்வாஸநமும் செய்யப்பட்டு வருகின்றது.

" 𑌨𑌾𑌧𑍍𑌯𑌾𑌪𑌯𑍇𑌨𑍍𑌨 𑌚𑌾𑌧𑍀𑌯𑍀𑌤 [illegible] 𑌚 𑌨 ।
𑌵[illegible] 𑌸𑍍𑌥𑌾𑌪𑌿𑌤𑍇 𑌦𑍇𑌵 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌕𑌾𑌮𑍋 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑍋𑌤𑍍𑌤𑌮𑌃 ॥ "

என்னும் வாக்யத்தைக்கொண்டு அன்றை திநத்தை அநத்யயந திநமாகவும் அப்பொழுது எழுதப் படிக்கக்கூடாதென்றும் சொல்லிவருகிறார்கள். ஆனால் இது

விஷயமாக நமது தேசத்திய ஸ்ரீவைஷ்ணவ அநுஷ்டாநம் அத்யந்தம் பிந்நமே· தேவதாந்தர பூஜை அவர்களுக்கு நிஷித்தமாதலால், அவர்கள், ஸரஸ்வதீ பூஜையைச் செய்யாமல்,

“ஷெவீ ஸரொஜா ஸநயஊ வதீ ।
வ்யாஸாடியொஃவி வ்யவசெய்ய வாஃ
ஸ்ஃுரந்தி ஸவெ தவ ஶக்திலெஶெு: ॥”

என்கிறபடி எந்த ஹயக்ரீவனுடைய சக்தி லேசத்தின் அநுப்ரவேசத்தால் அந்த ஸரஸ்வதி தேவி முதலான வ்யபதிஷ்டர்களும் வ்யபதேச்ய வாக்குகளென்று ப்ரகாசித்து வருகிறார்களோ, அந்த ஹயக்ரீவ பகவானுடைய ஆராதநத்தை அன்றைதிநம் விசேஷமாக அநுஷ்டித்து வருகிறார்கள். ஸ்ரீசரண்யனுடைய ஆராதநத்திற்குக் காலநியமங்கள் அநபேக்ஷிதங்களாகையால், அன்றை திநம் ஹயக்ரீவ ஆராதநத்தைச் செய்யவேண்டுமென்று விதி வாக்யம் இல்லாமல் இருக்கையிலும், அப்படி இவர்கள் அநுஷ்டித்து வருவது பகவத் ப்ரீணநமாகும் என்பதில் ஆக்ஷேபமில்லை; சிஷ்டாசாரமும் இதற்கு ப்ரமாணமாகும். ஆனால், ஸரஸ்வதீ பூஜைக்குத் தர்ம சாஸ்த்ரத்தில் சொல்லப்பட்டுள்ள அங்கங்கள் ஸ்ரீஹயக்ரீவனுடைய ஆராதநத்திற்கு அநபேக்ஷிதங்கள்.

“பத்ரம் புஷ்பம் ஃலம் தோயம் யோ மெ ஃக்த்யா ப்ரயச்சதி”

என்கிறபடி சாஸ்த்ரீயமாயுள்ள பொருள்களுள் எது ஸுலபமாக இருக்கின்றதோ அதை ப்ரதிதிநம் செய்யப்படும் க்ரமப்படி அவன் திருவடிகளில் ஆத்மாத்மீய புரஸ்ஸரமாகப் பக்தியுடன் ஸமர்ப்பித்தால் கருணாநிதியாயுள்ள அந்தப் பகவான் அதைத் திருவுள்ளம் பற்றுவன் என்பது திண்ணம்.

உபபந்நர்களால் செய்விக்கப்படும் வேத பாராயணம் முதலியவைகளும் அம்மாதிரி பகவதாராதநமாகவே இருக்கக்கூடும். பல காமநையால் அவை செய்யப்படுவது முண்டு. அதற்கு ப்ரமாணம் :—

“ஶவம் அத- வெஃவிஷொ விப்ராநு ஸவஷாநு ப்ரஸாஷயெக் ।
தெஷாம் அ வாணம் காயஃம் வெஃவாராயணாய வெ ।”

என்று ஒரு வாக்யம் காணப்படுகின்றது.

தொழிலாளிகளாயிருக்கும் நான்காவது வர்ணத்தார்களுள் இந்த ஸரஸ்வதிபூஜை ஆயுதபூஜையாக மாறி இருக்கின்றது. இது, க்ஷத்ரியர்களால் செய்யப்படவேண்டுமென்று விதிக்கப்பட்டிருக்கும் சஸ்த்ராதி பூஜையின் மாறுதலே யாகும்.

"ப்ரதூஹம் நரபதி: ஸ்நாத்வா ஸம்பூஜ்ய விதரஜெவதா: ।
பூஜயெ ராஜ திஸ்நாநி ஹெருசாமூ விஜெவஜெதெ: ॥"

என்று சொல்லியிருக்கிறபடி க்ஷத்ரியர்கள் அநுஷ்டிக்கும் ஆசாரத்தை இதரர்களும் தங்கள் தங்களுக்கு அஸாதாரணமாயுள்ள ஆயுத விசேஷங்களைப் பூஜை செய்வதில் ப்ரமாணமாகக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இந்தப் பூஜையை, ஜடமாயுள்ள கேவல ஆயுதரூபமான பதார்த்தங்களில் மௌட்யத்தால் அவர்கள் செய்கிறார்களென க்ரஹிக்கக்கூடாது; அந்தந்த ஆயுதங்களுள் அவையவைகளின் அதிஷ்டாந தேவதையாக அதிவஸித்து வரும் தேவதா விசேஷத்தின் பூஜையென்றே நாம் க்ரஹிக்க வேண்டும். அதில் மௌட்யமில்லை என்பது சாஸ்த்ர ஸித்தம்.

இன்னும் ஒரு அம்சம் இது விஷயமாக நாம் கவனிக்கவேண்டியது உண்டு. இந்தப் பூஜைக்கு அதிகாரிகளைச் சொல்லிவரும் ப்ரகரணத்தில்,

"ஸ்நாதை: ப்ரமுதிதை ஹ்ருஷ்டை: ப்ராஹ்மணை: க்ஷத்ரியைர்ந்ருப ।
வைச்யை: சூத்ரை பக்தியுக்தை: ம்லேச்சைரந்யைச்ச மாநவை: ।
ஸ்த்ரீபிச்ச குருசார்தூல தத்விதாநமிதம் ச்ருணு ॥"

என்று ம்லேச்சர்களையும் அதிகாரிகளுள் ஒருவராகச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். ஒருகாலத்தில் ம்லேச்சர்களும் இந்தப் பூஜையைத் தங்களுக்கு உரிய க்ரமப்படி அநுஷ்டித்து வந்திருக்க வேண்டுமென்று நாம் இதிலிருந்து ஊஹிக்கிறோம். இப்பொழுது ம்லேச்சர்கள் இதை அநுஷ்டிக்கிறார்களோ இல்லையோ நமக்குத் தெரியவில்லை. இருந்தபோதிலும் ஹிந்துக்களுடைய ஆசாரத்தின் ஏற்றத்திற்கு இது ஒரு போதுமான நிதர்சநம்.

இந்த நவராத்ர அநுஷ்டாநத்திற்கு ப்ரமாணமாக ஒரு புராண கதையும் ஜநங்களாற் சொல்லப்படுகின்றது. ஸுகேதநன் என்னும் ஒரு அரசன், ஒரு ஸமயம் தனது ராஜ்யத்தை இழந்து காட்டில் ஸஞ்சரித்தபொழுது அகஸ்த்ய மஹர்ஷியைச் சந்தித்ததாகவும், அவர் இவன்மீது க்ருபைகூர்ந்து இந்த நவராத்ர காலத்தைக் குறிப்பிட்டு முதல் மூன்று தினங்களில் பார்வதியையும் இரண்டாவது மூன்று தினங்களில் லக்ஷ்மியையும் மூன்றாவது மூன்று தினங்களில் ஸரஸ்வதியையும் ஆராதித்து வரும்படி சொன்னதாகவும், அம்மாதிரி அவ்வரசன் ஆராதித்து இழந்துபோன தனது ராஜ்யத்தை மீண்டு பெற்றுக்கொண்டதாகவும், அக்காலம் முதல் இந்த நவராத்ர அநுஷ்டாநம் நமது தேசத்தில் ச்ரேயஸ்ஸை விரும்பும் எல்லாராலும் அநுஷ்டிக்கப்பட்டு வருவதாகவும் அந்தக் கதை சொல்லுகின்றது.

205

ஸ்ரீः

கடிதங்கள்.

அஸ்ப்ருச்யதை.

(1)

ஸ்ரீ. வே. தீ. பத்ராதிபருக்கு:—

ஸமீபத்தில் திருவாரூரில் நடந்தேறிய ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ஸபையிற் கூட அஸ்ப்ருச்யதை என்னும் தீண்டாமையைக் குறித்துச் சர்ச்சைநடந்து ஹிந்து தர்ம சாஸ்திரங்களில் ஷை விஷயம் கெடுதலாக எண்ணப்படவில்லை யென்றும், அஸ்ப்ருச்யதை யென்கிற தோற்றம் நம்மிடம் காண்பது நியாயமில்லை யென்றும், தீர்மானமும் விவரிக்கப்பட்டதாக நாம் பத்திரிகைகளால் கண்டறிந்தோம். அது உண்மையாயிருக்கும் பக்ஷத்தில் தேச முன்னேற்றத்திற்கு நன்மையுண்டாயிற்றென்று அனேகர் அபிப்பிராயப்படுகிறார்கள். மஹாத்மா காந்தியடிகளும் அதனையே முக்கிய கருத்தாகப் பலவகையில் பலவாறாக போதித்துச் சொல்லுகிறார்கள். 'நான் கல்விமான் என்ற யோக்யதையுடன் விளங்குபவனல்லேன். சாஸ்திர பரிசயமும் குறைவுதான். ஆகவே ஷை தத்வத்தைக் குறித்துப் பூர்வபக்ஷம் உத்தரபக்ஷமாக வாக்யார்த்தம் சொல்லத் திறமையுள்ளவன் என்பது சரியாகாது. ஏதோ கேவலம் லௌகிக சம்பந்தமாய்த் தேசாடனம் செய்து தேக யாத்திரை நடத்துபவனே யல்லாது வேறில்லை. நம்முடைய வியவஹாரங்களில் பஞ்சமர்களுடன் கலந்து போகவேண்டிய ஸமயங்கள் பலவுள. கேவலம் வைதிக சிரோமணிகளுக்குக்கூட பஞ்சமர்களைத் தள்ளிவிட்டுக் காரியங்களைச் செய்து கொள்ள முடியாது. சாகுபடி செய்நேர்த்தி விஷயங்களில் பஞ்சமர்களின் உதவி முக்யம் என்பது திண்ணம். கிராமங்களைவிட்டு வெளியேபுறப்பட்டால் நாடுநகரங்களில் பஞ்சமர்கள் கிறிஸ்தவர்களாகவும், மகம்மதியர்களாகவும் வழங்கிவரும் வேலையில் நாம் பெரும்பான்மை அஸ்ப்ருச்யதையைக் கொண்டாடுவதில்லை. தெருக்களில் குப்பை முதலியவற்றைக்கூட்டியெடுக்கும் ஊழியர்கள் அனேகமாய்ப் பஞ்சமர்களும் சக்கிலிகளும் முதலிய கீழ் ஜாதியரே. பட்டணம் போன்ற பெருநகர்களில் ரயில்வண்டிகளிலும், டிராம் வண்டிகளிலும், மோடார் பஸ் வண்டிகளிலும் பஞ்சமர்களில் பெரும்பாலார் உத்யோகம் செய்து வருகிறார்களென்று சொன்னால் அவைகளில் யாத்திரை செய்கிறார்களென்று சொல்லவும் வேண்டுமோ? ஷை ஸமயங்களிலும் ஷை இடங்களிலும் வைதிகர்கள் கூட தீண்டாமையைப் பாராட்டுவதில்லை. கிருகங்களிற்குச் சென்ற பிறகு ஸ்நாநாதிகளைச் செய்தபோதிலும் யாத்ரை செய்யுமளவில் தீண்டாமையை ஸ்மரிக்கிறதேயில்லை. கச்சேரிகளில் பார்த்தால் தீண்டாமையை யொழிக்கப் பலமான முயற்சிகள் எடுத்துக்கொள்ளுகிறார்கள். சட்டசபையிற் கூட தினந்தோறும் தீண்டாமையைக் குறித்த தீர்மானங்களும் சர்ச்சைகளும் உண்டாகின்றன. பத்திரிகைகளில் நாள்தோறும் பஞ்சமர்கள் ஏன் தேவாலயங்களுக்குச் சென்று ஸர்வேச்வரனை த்யானிக்கக்கூடாதென்றும், தாங்களேஏன் பூஜை செய்யக்கூடாதென்றும் முதலான நோக்கங்களின் ஸ்வரூபத்தைக் காண்கிறோமல்லவா? நாம் மேன்மேலும், தீண்டாமையைப்பெருக்கி, பஞ்சமர்கள் அதமர்களென்னும்எண்ணத்தை வெளியிட்டு, அவர்களை நம்முடன்கூட லோகஸம்பந்தமான வியவஹாரங்களில் சேர்த்துக்கொள்ளாமல் நீக்கிவிட்டு வந்தோமேயானால்; நாளுக்குநாள் பிராம்மணர்களிடத்தில் அந்த நிம்ன ஜாதியர்க

ளுக்கு வெறுப்புண்டாகி அஸூயையே காண்பிப்பார்களென்பதற்கு ஐயம் சற்றேனுமில்லை. தவிர பஞ்சமர்கள் ஹிந்துமதத்தை விட்டு அகன்று கிறிஸ்தவர்களாகவோ அல்லது மகம்மதீயர்களாகவோ, அல்லது ஆரிய ஸமாஜத்தைச் சேர்ந்தவர்களாகவோ மாறக்கூடும். பிறகு நம்முடன் சேர்ந்தே வருவார்கள். தீண்டாமையும் மறைந்துவிடும். அது ஸரியோ தப்போ கற்றறிந்த மேலோருக்கே விளக்கமாகும். கெட்டுப் போகிறவன் கெடட்டும்; நம்முடைய தர்ம யாத்ரையை நாம் வழக்கம்போல் நடத்திக் கொள்ளலாம் என்று பிராம்மணர்கள் சொல்வது நியாயமா? கெடாம லிருக்கும்படியான வழிகளை நாம் தேடுவது நியாயமாகாதா? அதம ஜாதியர்களை அவர்களுடைய அதமஸ்திதியிலிருந்து நிவர்த்திசெய்து மத்யம ஜாதி, உத்தம ஜாதி யென்னும் வகுப்புகளுக்கு அவர்களை மாற்றவேண்டிய முயற்சிகளை நாம் செய்யலாகாதா? செய்வதனால் பாபமென்னே? செய்யா திருத்தலின் புண்ணியம் என்னே?

பிராம்மணர்களின் வீட்டில் தூரஸ்திரீகள், மூன்று நாள் விலக்கி வைத்திருக்கும் காலத்திற்கூட வீடுகளில் சிறிதுதூரம் வரையில் வருவது ஸகஜம். சூத்ரர்கள் ஸகஜமாய் சில விடங்கள் வரையில் வருவதும் வழக்கம். சில கிராமங்களில் உத்யோகஸ்தனுயிருந்தால் வீட்டிற்குள் சேர்க்கிறோம். இவைகளைக் கண்டால் நாம் செய்வது சாஸ்திர ஸம்மதமாகுமா? அப்படி யிருக்கச் சிலரை மாத்ரம் நிம்ன ஜாதியர்களென்றும் அவர்களை நெருங்கவிடாமல் இருக்கிறோமே; அதன் காரண மின்னதென ஆராய்ச்சி செய்வதினாற் பயனுண்டு. பஞ்சமர் முதலிய தாழ்ந்த ஜாதியார்களுடைய ஆகார வ்யஹாரங்களே இதற்குக் காரணமாய் இருக்கலாம். அது அவ்வாறிருப்பின் கர்ம சண்டாளர்க ளாகிய பிராம்மணர்களுக்கும் ஏன் நாம் சாஸ்திர ஸம்மதமான தண்டனைகளை விதிக்கிறதில்லை? கால தேச வர்த்தமானங்களை யனுசரித்து பிராம்மணர்களும் சொல்லவேண்டியதில்லையா? அஸ்ப்ருச்யதையை நீக்குவதென்றால் அவருடன் புஜிப்பதென்றாவது விவாகங்கள் செய்துகொள்ள வேண்டுமென்றாவது ஏற்படுமென்பது அவசியமில்லை. அவ் வெண்ணமும் அதனுள்ளடங்கி யிருக்கவில்லை. யோக்யதையை யனுசரித்தல்லவோ தாழ்மக்களுக்கும் நிலைமை ஏற்பட்டிருக்கிறது. ஆழ்வார் ஆசார்யர்களிலென்ன சைவசமய நாயன்மார்களிலென்ன ஜாதி ப்ரஷ்டத்வம் நீக்கப்படவில்லையா? அவ்வாறிருக்க இக்காலத்தில் மாத்ரம் அஸ்ப்ருச்யதையை விருத்தி செய்ய வேண்டிய காரணமென்ன? இக்காலத்திய பஞ்சமர்களிலும் தெய்வ பக்தியுடைய புண்ணியர்க ளிருக்கமாட்டார்களா? அவர்களுக்கும் ஸர்வேச்வரன் ஒருவர்தானே? இம்மாதிரியான கேள்விகள் பலவாறு ஜநிக்கின்றன. சாஸ்திரத்தை ஆராய்ச்சி செய்த நிபுணர்களுக்கு ஷ கேள்விகளுக்கு உத்தரம் கிடைக்கக்கூடும். ஆயினும் பஞ்சமர் ஹிந்து மதத்திலிருந்து விலக்கப்பட வேண்டு மென்பது யுக்தமா? அல்லது தர்மமா? தேவாலயங்களுக்குட் செல்ல சில காலங்களிலாவது உதவி புரிய வேண்டுமல்லவா? உத்தமஜாதிகளில் இப்போதும் சில திவ்ய தேசங்களில் பஞ்சமர்கள் பகவத் தரிசனம்செய்ய இடம் கொடுக்கவில்லையா? அப்படியிருக்க ஏன் இது விஷயத்தில் ஸம்பூர்ண ஆராய்ச்சி பெரியோர்கள்செய்து நிம்னஜாதியாரை மேன்மைநிலைமைக்கு கொண்டுவரவேண்டிய முயற்சிகளைச் செய்யக்கூடாதோ என்பதோர் சந்தேகம் மாத்திரம் குடிகொண்டிருக்கிறது. கேவலம் கர்மசேஷம் அவனவன் ஜந்மாவை அவனவன் நிவர்த்தித்துக் கொள்ளவேண்டுமென்று சிலர் எண்ணினாலும் காலத்திற்கேற்ற யுக்தியொன்றை வெளியிட்டு நமது நாட்டை பரிபாலிக்கிற தர்மம் நம்முடையது மல்லவா!

ஆராய்ச்சி செய்யச் செய்ய பலவகை ஆலோசனைகள் உதிக்கலாம். ஆகவே பெரியோர்களை நான் பிரார்த்தித்துக் கொள்ளுகிறது என்னவென்றால், ஷெ விஷயத்தைத் தீர விசாரித்துத் தீபிகை மூலமாய் அபிப்பிராயங்களை வெளியிட்டு இது விஷயத்தில் சரியான தீர்மானமொன்று பிராம்மணர்களுக்குள் ஏற்படுத்திக்கொள்ள வேண்டிய தவசியமாதலால், ஸஜ்ஜன சிகாமணிகள் ஒன்றுகூடி இந்த விஷயமாய் உண்டாகும் சண்டை சச்சரவுகளை நிறுத்தும்படியான ஏற்பாடுகளை உண்டாக்கவேண்டும். நான் இவ்வளவு நுணுக்கமாய் எழுதலானதற்கு என்னை க்ஷமித்தருள்வீர்களாக.'

சித்தூர். நாதமுனி க்ருஷ்ணஸ்வாமி ஐயங்கார்.

(2)

ஸ்ரீ. வே. தீ. பத்ராதிபருக்கு:—

தேச நன்மையை நாடும்சில மேதாவிகள் செய்துவரும் தீண்டாமையைப் பற்றின ப்ரசங்கம் கொஞ்சம் கொஞ்சம் ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ஸபையின் மேடையில் ஏறுவதால் இதைப்பற்றி ஏதாவது ஒரு முடிவுக்கு வரவேண்டியது அவச்யமாயிருப்பதால் இங்ஙனம் எழுதநேரிட்டது. நம்ஸித்தாந்தத்தில் சிக்ஷிதர்களாயும் லௌகிக வைதிகங்களில் தேர்ச்சியடைந் திருப்பவர்களுமான சிலரும் தீண்டாமை இல்லையென வாதிக்கிறார்களெனும் விஷயத்தைப் பார்க்கும்போதுண்டான வருத்தம் என்னை இவ்விதத்தில் எழுதும்படி தூண்டுகின்றது.

தீண்டாமை இல்லையென வாதிப்பவர்கள் தாங்கள் கொண்ட கூற்றுக்குத் தக்க பிரமாணங்களைக் காண்பிப்பார்களா? ஸரியான யுக்தியைக் காண்பிக்க முடியுமா? சிஷ்டாசாரங்களைக் காண்பிக்கமுடியுமா? தீண்டாமையை விலக்கவேண்டும் என்று சொல்வதனால் மாத்திரம் உபயோகமில்லை. எதை சாதிக்கிறதாயிருந்தாலும் அதற்குத் தகுந்த காரணங்களைக் காட்டவேணுமேயன்றி ஸொந்த அபிப்பிராயமென்று சொல்வதால் ப்ரயோஜனமில்லை. தாங்கள் சொல்லும் விவாதத்திற்கு ஸாதகங்களான ஐதிஹ்யங்களைக்காட்டுவதால் ப்ரயோஜநமில்லை. அவை ஸம்ப்ரதாயங்க ப்ரமாணயுக்திகளாக இருக்கவேண்டும்.

அவர்களே ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்தத்தில் உள்நோக்கங்களைப் பார்க்கும்பொழுது எல்லாரையும் சமமாகப் பாவித்து, பேதபுத்தியை விலக்கவேண்டும் என்று சொல்லி வாதித்து, இதற்குச் சிலவிடங்களில் ஆழ்வார்கள் முதலியவர்களுடைய அனுஷ்டாநத்தை ஸாதகமாகக் காட்டி ஏமாற்றப் பார்க்கிறார்கள். அதி னுண்மையைத் தெரிந்து கொள்ளவேண்டாமோ?

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்தத்தின் ப்ரதாநமான உள் நோக்கங்களாவன:—

(1) அந்தணர் அந்தியர் எல்லையில் நின்ற அனைவரும் அன்னியராய்த் தாங்கள் எந்த ஜந்மத்தில் இருந்தபோதிலும் அதே ஜந்மத்திலேயே வீடு பெறுவதற்குக் காரணமானசரணநெறியால் மோக்ஷத்தை அடையலம்.

(2) மற்ற மதங்களில் தங்கள் தங்கள் கொள்கைக் கிணங்க இதர தேவதைகளை உபாசிப்பவர்களுக்கு மோக்ஷம் இல்லையென்றும், பிராம்மண சரீரம் அடைந்தவர்கட்கே முக்தியென்றும், மற்ற எவர்களாலும் மோக்ஷம் அடையமுடியாது என்றும் சொல்வதுபோல், இம்மதம் இதர மதத்தை இகழ்ந்து பேசாமல்எவராயினும், எந்த மதத்திலிருப்பவராயினும், அவ்விதமே அந்தந்த தேவதையை உபாஸநம் செய்பவருக்கு இதே ஜந்மத்

திலோ மறுஜந்மத்திலோ மோக்ஷம் கைகூடும் எனக்கூறுகிறது. ஆகவே இம்மதம் எல்லார்க்கும் உபஜீவ்யமாகிறது.

(3) ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் என்பதற்கு ஸ்ரீமந் நாராயணனையே அடையத் தகுந்தவனாயும், அடைவதற்குச் சாதனமாயும் கொண்டவர்களெனப் பொருள் படுவதால் அத்தகையவர் எவராயினும் ஜாதி குணம் அனுஷ்டானம் இவைகளை யிட்டுத் தாழ்வாக நினையாது விசேஷ சாஸ்த்ரம் சொன்னமட்டில் பூஜ்யர்கள். ஆயினும் சாஸ்திர மென்னும் பகவானுடைய கட்டளையை மீறி அந்தந்த ஜாதிக்கும் ஆச்ரமத்திற்கும் விபரீதமாக அவர்களிடத்தில் நடந்து கொள்வதை ஸ்ரீ வைஷ்ணவஸித்தாந்தம் நிராகரிக்கிறது.

(4) பிராம்மணனென்றும், க்ஷத்ரியனென்றும் வைச்யனென்றும் சூத்ரனென்றும் நான்கு ஜாதிகளும் மற்ற ஸங்கரஜாதிகளும் தத்காலத்தில் உண்டென்று நினைக்கப்படாமல் வேதத்திலும் அவற்றை மூலமாகக் கொண்ட ஸ்ம்ருதீ திஹாஸ புராணங்களிலும் வெகு காலமாய் ஏற்பட்டிருக்கிறபடியாலும், என்றும் யாவராலும்,

“அஂஶாஶு வதிதஶ ஓஶ்வஷா நரஃ வஶெ்யுத ஶாக்ஷரஂ। ஸ்நாத ஸ்வஶ ஶஶாமொகஶ்ய வஶநஸ்நாநெந ஶஶுஶ்யதி॥ ஶஶதிகாவதிதொ உக்ஶ்யா ஶ்வஂஶாஶுஶ்வ அதஶயஶுகஃ। யஶா கு்ரஶஂ வஶிஶரெ ஶெகஶி கி்ர அதஶயஶஶெஶஃ॥” என்று வ்யாஸராலும், “யஶஶஂயஶஶயஶெணுவ கி்ர யஶஶணு அதஶயஶஶஂ। அஂஶாஶு ஶஶதிகொஶக்ஶ்யா வதிதா நாஶயஂ கு்ஶாகு॥” என்று ஶ்ரஶஸ்வதியாலும், “ஶ்வவாகஂ வதிதஞாஞ்ய ஶஶஶ்தஂ ஶவஶாஶகஂ। ஶஶதிகாஂ ஸ்ராவிகாஂ நாஶீஂ ஶஜஶாஶ வஶிஶ்வஶதாஂ। ஶஶஶஶாஶு ஸ்வயஶவெஶ்தா நஶஶஶஸ்தஶ ஸ்வயஂ ஶ்வ்ரஶெகு॥” என்று அசுத்தனை பிராம்மணன் முற்கூறியவர்களை புத்தி பூர்வமாய்த் தீண்டினால் உபவாஸத்தினாலும் கிருச்சிரத்தினாலும் சுத்தி யடைவார்களென்று சொல்லியிருக்கிறபடியினாலும், இன்னும் அநேக பிரமாணங்களைக் கவனித்தால் தீண்டாமை உண்டென்பது உள்ளங்கை நெல்லிக் கனிபோல் ஸ்பஷ்டமாய்த் தெரிகிறபடியால் இப்படிப்பட்ட தீண்டாமையை ஒழித்துப் பள்ளன் பறையனும் பிராமணனும் ஒன்று சேர்ந்தால்தான் தேசக்ஷேமம் உண்டாகு மென்கிற துர்வாதத்தை இந்த மதம் நிராகரிக்கிறது.

ஜாதிபேதத்திற்கும் தேசக்ஷேமத்திற்கும் ஒன்றுக்கொன்று காரியகாரணபாவ மில்லாமையால், ஐகமத்யம் க்ஷேமத்திற்கு ஹேதுவாகையால் ஸஹவாஸ ஸஹபோஜநாதிகளினால் மாத்திரம் க்ஷேமம் உண்டாகுமென்பது இல்லை. எந்தஜாதியிலிருந்தாலும் அதற்கு விரோதமில்லாமலே ஸ்ரீ வைஷ்ணவஸித்தாந்தத்திலுள்ள அரிய பெரிய விஷயங்களைத் தெரிந்து அஸூயை முதலிய துர்க்குணங்களை விலக்கி சாஸ்திரஸம்பந்தமான வழியிலே நின்றால் நிச்சயம் எல்லாரும் அநேக நன்மைகளை அடையலாமென்று இந்த சித்தாந்தம் வற்புறுத்துகிறது.

ஜாதிபேதத்தை ஒழித்து விடவேணுமென்றும் தீண்டாமையை அகற்றவேணுமென்றும் சொல்லிவாதிப்பவர்கள் தாங்களும் நன்மையினின்று நழுவி அன்பர்களையும் நன்மையினின்று கெடுத்து விடுவார்களென்பதை உறுதியாய்ச் சொல்லலாம்.

தீண்டாமையை ஒழித்து விடவேண்டுமென்கிறவர்களுக்கு ப்ராம்மண ஜாதி ஒழிந்து விடவேண்டுமென்கிற எண்ணம் தானென்பது நிச்சயம். இப்படி அவர்கள் உதாரணங்களைக்கொண்டு வாதிப்பார்களாயின் அவர்களை ஸ்ரீ பகவத் ஸங்கல்பத்தால் கண்டிப்பவர்கள் சிலர் சீக்ரமாகத் தோன்றுவார்கள்.

ஆகையால் லோகோபகாரத்திற்காகவே வேதாந்ததீபிகை ஏற்பட்டிருக்கிறதாலும், இந்த விஷயம் லோகோபகாரமாகையினாலும் வேதாந்த தீபிகையில் ப்ரசுரிக்கவேண்டியது அவச்யமென்பதைச் சொல்லவேணுமோ? ஆகையால் இந்த விஷயத்தை விவரிக்கப் பிரார்த்திக்கிறேன். விஜ்ஞாபனம்.

கலியாணமகாதேவி. வே:-கோபால தாஸன்.

3

ஸ்ரீ. வே. தீ. பத்ராதிபருக்கு:—சென்னை நகரவாஸியான ஓர் இந்து மதாபிமானியின் விஞ்ஞாபநம்.

இந்த வேதாந்த தீபிகையின் உண்மையான கருத்து, ஆஸ்திக்யத்தையும் பகவத் பாகவத விச்வாஸத்தையும் உண்டுபண்ணக்கருதி முன்னோர் மொழிந்த முறைதப்பாமற் கேட்ட பரமபாகவதர்களின் ஸதாசாரத்தினின்றும் நழுவி புறச்சமயத்தைப் பார்த்து ப்ரமிப்பவர்களைக்கண்டு ப்ரமித்து நாமும் நம்முன்னோர்களும் அவர்களைப் போலே நடவாமல் தவறிவிட்டோம் என்றும் மாறுவதற்காகவல்ல. ஆனால் இந்த பால்ய நிலைமை நீங்கி யௌவநாவஸ்தை அடைந்த பத்திரிகை, மதாபிமானம் வேறான்றி செழித்தோங்குவதற்கு முன்னமேயே தீண்டாமை ஒழித்தல் ஸஹபோஜநம் பண்ணுதல் தாழ்ந்தவர்களென்றும் உயர்ந்தவர்களென்றும் பேதப்படுத்தல் முதலியவைகளை விஷயமாக வைத்துக்கொண்டு உலகத்தாரை உயர்த்துவதுபோல் பாவித்து ஸ்வப்ரசம்சையை வ்ருத்தி பண்ணிக் கொள்ளக் கருதுவதால் மாத்திரம் ஒத்துமை பெருகி ராஜ்யம் கைபுகுந்து இதர மதஸ்தர்கள் நம்முடன் கூட்டுறவு செய்து நம்மை நேசிப்பார்கள் என்னும் எண்ணம் வீணென்பது திண்ணம்.

அந்தந்த மதாபிமானிகள் தம் தம் மதத்திலிருந்தே பொதுவான விஷயங்களில் ஐகமத்யம் ஏற்படவேண்டும் எனும் கருத்துக்கிணங்குவது போல அந்தந்த வர்ணங்களிலிருந்துகொண்டே ஐக்யத்தை அடைதல் அஸாத்யமென்பது பொருந்தாது. ஐக்யம் வேணுமென அபிப்பிராயமுள்ளவர்கள் தீப்பிடித்த வீட்டை அணைக்கப் பலபேர்களும் ஓடி அணைப்பதைப்போல பொதுவிஷயத்தில் ஒன்று சேரமாட்டார்களா? பரம நாகரிகத்தை அடைந்தவர்களாக நம்மால் கொண்டாடப்படும் ஐரோப்பியர்கள் மகம்மதியர்கள் முதலிய புறச்சமயிகள் தங்கள் மதக்கொள்கைகளை விட்டுத்தான் ஒற்றுமையை அடைந்தார்களா? இல்லை இல்லை. அந்தோ!

மேலும், ஸத்தியத்தைப்பேசு, தர்மத்தை அனுஷ்டிப்பாயாக, என்று சொல்லத் துடங்கும்பொழுதே மதத்தை ஒழித்துவிடு, தீண்டாமையை விலக்கு என்று உபந்யாஸ

ஆரம்பத்திலேயே சொல்லப்புகுவாராகில் மதத்தை விஸ்தாரப்படுத்தக் கருதினவருடைய உபந்யாஸம் எங்ஙனம் நடைபெறும். தீண்டாமை ஒழித்தல் ஸர்வகாலத்திலும் ஸர்வதேசத்திலும், க்ஷணே க்ஷணே தானே பரவிக்கொண்டு வருகிற இந்நிலைமையில் ஒழித்தலைப் பற்றிய ஒரு கூட்டமும் அதற்கு ஒரு பிரஸிடெண்டும் அவர் கீழ் ஒரு உபந்யாஸகரும் வேண்டுமோ? ஹோட்டல், ஹாஸ்டல், ஸ்கூல், ரயில், ஒவ்வொன்றும் தீண்டாமையைத் தானே ஒழித்துவரவில்லையோ? தீண்டாமையை ஒழித்துவிடுமென்றும் சொல்லும் ஆசாரியனும் அவச்யமோ.

இம்மாதிரியே கோடிக்கணக்கான Gallon ஜலம் பிடிக்கும்படியான விஸ்தாரமான ஒரு தொட்டியை நூறடி உயரத்தில் கட்டி அதனுள் ஜலத்தை நிரப்புவதற்கு மனிதன் முயற்சி வேண்டுவதுதான். அத்தொட்டியின் ஜலத்தைத் தரையில் வீழ்த்துவதற்கு ஜனங்களுடைய ஸஹாயம் வேண்டுமோ? தீண்டாமை ஒழிக்கும் விஷயத்தைப் பேசப் புகுவது மேட்டிலுள்ள ஜலத்தைத் தாழ்ந்த விடத்தில் பாயச் செய்யக் கூட்டம் கூட்டுவது போலாகும்.

தீண்டாமையின் உட் கருத்து யாதெனில் பின்வருமாறு விவரிப்போம்.

நம் முன்னோர்கள் ஆசாரச் சீர்திருத்தத்தில் சுகாதார விளக்கமெனும் நூலுக்குத் தர்ம சாஸ்திரமெனப் பெயரிட்டு, நாஸ்ப்ருஶ்ய உச்சிஷ்டம் க்ஷயரோக ந நிஷேவேத் நவிவஸ்த்ர: ஸ்நாயாத் நாஸ்நாத்வா போஜனம் என்று விதி ரூபமாகச் சொல்வதன் கருத்தென்னவெனில், ஸ்பர்சத்தால் உண்டாகும் தொத்துவியாதி முதலிய கொடிய வியாதிகளை நீக்குவதன்பொருட்டும், நெடுநாள் ஸ்நாநாதிகள் பண்ணாமலும், ஸுராபாநாதிகளைக் கைக்கொண்டும் இருப்பவர்களின் ஸம்பந்தத்தினால் ஸ்நாநம்பண்ணிக் குடி முதலியவைகளை நீக்கியும் நல்ல அனுஷ்டானத்தில் நாடி நிற்குமவன் விலகி நின்றாலொழிய தான் தப்பித்துக் கொள்வதரிது. கலந்து கொள்வதால் தப்பித்துக் கொள்ளலும் கூடிக்கொள்வதனால் ஒற்று வாழ்வதும் முற்றிலும் அரிது.

இப்படி சுகாதார விளக்கமாகிய தர்ம சாஸ்திரத்திற்குப் புறம்பான அனுஷ்டானங்களை அடைந்து விபரீதானுஷ்டானம் உள்ள அந்தணர்களும் விலக்கத் தகுந்தவர்களே. அதாவது ஸ்பர்சானர்ஹரானவர்களே.

இம்மாதிரி நமது மகளிர் மாதம் மூன்று தினம் விலகி நிற்பர். இவ் வழக்கம் மகமதியர்களுக்கும் உண்டு. தீண்டாமையின்மையால் நம் மகளிர்க்கே மூன்று நாளிலும் நம்முடன் கலப்பதற்கு இடமுண்டாகும். ஆனதுபற்றி தீண்டாமை ஒழித்தல் எனும் விஷயத்தை அனுஷ்டிக்க நமது தர்மசாஸ்த்ரம் இடம் கொடாது.

மேலும் ப்ராம்மணர்கள் ஸூதகத்தீட்டிலும் சாதீட்டிலும் விலகியே நிற்பார்கள். ஆதலால் தீண்டாமை விலக்கெனும் வார்த்தையில் ப்ரமங்கொண்டு முன்னோர்கள் வழியைத்தவிர்த்து நிற்பவர்கள் பாதித்யத்துக்குள்ளாவர்களென்பது நிச்சயம். ஆதலால் தேச க்ஷேமத்தைக் கருதும் புத்திமான்கள் தீண்டாமை விலக்கலெனும் விஷயத்தைத் தொடங்கும் பொழுதே ஜனங்களுக்குள் ஐக்யத்தை உண்டு பண்ணி ஸித்தி பெறுவார்களென்பது நடைபெறாத கார்யம். ஆழ்வார்களுடைய அனுஷ்டானமும் வர்ணஸாங்கர்யத்தில் முடிகிறது என்று உபந்யஸிப்பவர்கள் அவர்களின் உண்மையான அபிப்பிரா

யத்தை அறியவில்லை என்பது நிச்சயம். சுருதி ஸ்மிருதி இதிஹாஸ புராண வசனங்களின்றி உபந்யஸிப்பவர்களின் உபந்யாசம் பண்டிதர்களால் ஒப்புக்கொள்ளப்படமாட்டாது.

இதைத் தீபிகாசிரியர் அச்சிடுவோராயின் தீபிகையின் மதம் எத்தகையது என்பது விளங்கும்.

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ஸபை உபன்யாஸங்கள்.

ஸ்ரீ வை. ஸி. ஸபை நிர்வாக கமிட்டியின் தீர்மானத்தை அநுசரித்து ஸெப்டம்பர்மீ ஸபையின் ஆதரவில் மதுராந்தகம், தின்னனூர், நுங்கம்பாக்கம் ஆகிய விடங்களில் ஸித்தாந்த ப்ரவசனஞ் செய்யப்பட்டது.

மதுராந்தகத்தில் ஸ்ரீ அஹோபில மடம் அழகிய சிங்கர் சாதுர்மாஸ்ய ஸங்கல்ப உத்தான தினமாகிய செப்டம்பர் 11-ந் தேதி ராத்திரி அவ்வுத்ஸவத்தை முன்னிட்டு நடந்த டோலோத்ஸவ காலத்தில் உபந்யாஸம் நடைபெற்றது. ஸ்ரீ அழகிய சிங்கர் பரம கிருபையுடன் உபந்யாஸஞ் செய்யத் திருவுள்ளம்பற்றி ஆரம்பத்தில் ஸ்ரீ லக்ஷ்மி நிருஸிம்மனுடைய வைபவத்தை வெகு அழகாக எடுத்துபதேசித்து ஆசார்ய சிஷ்ய பாவத்தின் தன்மையை விஸ்தாரமாக ஸாதித்தருளினர். பிறகு வித்வான் ஸ்ரீ. உ. வே. குடவாசல் நரஸிம்மாசார்யர் ஸ்வாமி இதே அர்த்தத்தை சிறிது விஸ்தாரமாக எடுத்துபந்யஸித்தார். ஸ்தல வாஸிகளான ஆஸ்திக ப்ரமுகர்களும் அந்த உத்ஸவத்திற்காக வந்திருந்த மற்றும் பல ஸ்வாமிகளும் ஏராளமாக வந்திருந்து உபந்யாஸங்களைக் கேட்டு ஆனந்தித்தனர். ஸ்ரீ வை. ஸி. ஸபைக்கும் விசேஷ ஆதரவை யுண்டுபண்ணுவதாக அந்த ஸ்வாமிகள் ஸாதித்தனர். உபந்யாஸ முடிவில் ஸபையின் சார்பாக ஸ்ரீ உவே. ஸ்ரீ வாஸுதேவாசார்யர் ஸ்வாமி க்ருதஜ்ஞதா விஷ்கரணஞ் செய்ய, சந்தனம் தாம்பூலம் பகவத் ப்ரஸாதம் முதலியவை விநியோகிக்கப்பட்டு ஸதஸ் கலைந்தது.

திருவள்ளூர் தாலுக்கா தின்னனூர் என்ற திவ்ய தேசத்தில் செப்டம்பர் 18உ ஒரு உபன்யாஸம் நடைபெற்றது. அவ்வூர் வாஸிகளான ஸ்வாமிகள் எல்லோரும் ஆதரவுடன் இதற்கு வந்திருந்தனர். வித்வான் ஸ்ரீ உ. வே. குடவாசல் நரஸிம்மாசார்யர் ஸ்வாமி ஸ்ரீ விசிஷ்டாத்வைத ஸித்தாந்த தத்துவங்களையும் ஸ்ரீவைஷ்ணவ லக்ஷணங்களையும் விஸ்தாரமாக ஸாதித்தார். முடிவில் ஸம்ப்ரதாய ப்ரவசநத்திற்குப் பலவிதமாகவும் உபயுக்தமாகவிருக்கும் ஸ்ரீ. வை. ஸி. ஸபையையும் தீபிகையையும் ஆதரிக்க வேண்டிய ஆவச்யகதையையும் அந்த ஸ்வாமி ஸாதித்தார். ஸ்தலத்திலேயே பல ஸ்வாமிகள் ஸப்யர்களாகச்சேர்ந்ததுடன் இன்னும் பல ஸ்வாமிகள் சேருவதாகவும் வாக்களித்திருக்கின்றனர்.

19-ந்தேதி திங்கட்கிழமை சென்னையிலுள்ள நுங்கம்பாக்கத்தில் அங்குள்ள பகவத்ஸந்நிதியில் இதே மாதிரி ஒரு கூட்டம் நடைபெற்றது. சென்னை ஹைகோர்ட்டு வக்கீல் ஸ்ரீ உ. வே. ஸி. எஸ். வெங்கடாசார்யர் ஸ்வாமி அக்ராஸநம் வஹித்துப் பேசுகையில் ஸ்ரீ விசிஷ்டாத்வைதத்திற்கும் மற்ற வைதிக மதங்களுக்குமுள்ள வித்யாஸத்தை விஸ்தாரமாக எடுத்துச் சொன்னர். பிறகு ஸ்ரீ. உ. வே. குடவாசல் ஸ்வாமி ஹிதம் புருஷார்த்தமென்றால் என்ன வென்பதை உபபாதனஞ் செய்தார். ஹைகோர்ட்டு வக்கீல் ஸ்ரீ. உ. வே. நடாதூர் ஸ்ரீநிவாஸாசார்யர் ஸ்வாமி ஸ்ரீ. வை. ஸி. ஸபையை

212

யும் "தீபிகை"யையும் ஆதரித்து அதன்முலம் ஸம்ப்ரதாயத்தை அபிவ்ருத்தமாக்கவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்த பின் கூட்டம் கலைந்தது. இந்த எல்லாவிடங்களிலும் ஸ்வாமிகள் விசேஷ க்ருபையுடன் ஸபையை ஆதரித்தது ஸபை நிர்வாகிகளுக்கு விசேஷ தைர்யத்தைக் கொடுத்தது. இவ்வித ஆதரவு மற்ற விடங்களிலுமேற்படும்பக்ஷத்தில் நமது ஸம்ப்ரதாய அபிவிருத்திக்கு அது விசேஷ ஹேதுவாகும்.

ஸ்ரீ. வை. ஸி. ஸபை கார்யதர்சி.

ஸ்ரீ வானமாமலை ஜீயர்.

ஸ்ரீ. உவே. பத்திராதிபருக்கு: போன தீபிகையில் தெரிவித்திருந்தபடி நாளது ஆவணிமீ 26வ ஞாயிற்றுக்கிழமைதினம் முதல் ஸ்ரீ வானமாமலை மடத்தின் முதல் ஸ்வாமியும் ஸ்ரீ மணவாள மாமுனிகளின் அஷ்டதிக் கஜங்கள் என்று சொல்லப்படுகிற ஆஸ்தானங்களில் முதலாவதான ஸ்ரீ ஆதி வானமாமலை ஜீயர் ஸ்வாமிகளின் உத்ஸவம் பத்து தினங்கள் நடத்தப்பட்டு புரட்டாசிமீ 4ந் தேதி செவ்வாய்க்கிழமை சாற்றுமுறை யாச்சுது. இந்த பத்து நாளும் மத்யாஹ்நம் மூன்று மணிக்கு மேல் ஆறுமணி பர்யந்தம் ஒவ்வொரு நாளும் வித்வத் சதஸ் நடந்தது. அநேக மகா வித்வான்கள் உபய வேதாந்த விஷயங்களில் உபன்யாஸம் செய்தார்கள். ஸ்ரீ உப. குறிச்சி சேஷாத்ரியாசாரியர் இஞ்சிமேடு ரெங்கநாதாசாரியர் தேசிய வரதாசாரியர் திருமழிசை ஸ்ரீநிவாஸாசாரியர் சேனங்குளம் வரதாசாரியர் வானமாமலை சடகோபய்யங்கார் திருமழிசை ராமாநுஜாசாரியார், விளக்குடி சீமாசாரியர் திருமழிசை திருமலாசாரியர் கொடவாசல் நரஸிம்மாசாரியர் திருமங்கலம் நரஸிம்மா சாரியர் தோட்டாலம் வேணுகோபாலாசாரியா பிரதிவாதி பயங்கரம் கிருஷ்ணமாசாரியர் முதலானவர்களால் ஸ்ரீ ஜீயர் ஸ்வாமி அக்கிராஸநம் வஹிக்க 20 உபந்யாஸங்கள் நடந்தன. வேதாந்தத்தில் ஆநந்தமயாதிகரணம், பக்தி மார்க்கம், ப்ரபத்தி மார்க்கம், ஆழ்வார் வைபவம், மடலெடுக்கை, பாரதந்த்ர்யம், ஆசார்ய சிஷ்யநிஷ்டைகள், ஸீதாப்பிராட்டியின் நிஷ்டை, மைத்ரேய ப்ராஹ்மணம் முதலிய விஷயங்களைக் குறித்து கேட்போர் எல்லாரும் மகா நந்தத்தை அடையும்படி அம்ருதவர்ஷம்போல உபந்யாஸங்கள் செய்யப்பட்டன. உபன்யாஸம் செய்தருளின ஸ்வாமிகள் தவிர இதரவித்வானகளும் எழுந்தருளியிருந்தார்கள். ஆதி ஜீயர் ஸ்வாமியின் சரித்திரத்தைச் சுருக்கமாய் ராமாநுஜாசார்யர் ஸம்ஸ்க்ருத சுலோகங்களைக்கொண்டு தமிழில் மிகவும் நன்ருய் ஸாதித்தார். 5ந்தேதி புதன்கிழமை வித்வான்களுக்கு ஸம்மானம் ஸமர்ப்பிக்கப்பட்டது. ஜீயர் ஸ்வாமி ஆழ்வார் ப்ரஹ்மாநுபவம் பண்ணின பிரகாரங்களில் கடல் ஞாலம் என்கின்ற திருவாய்மொழியில் வாமதேவர் பிரஹ்லாதன் முதலானவர்கள் அனுபவித்த அனுபவம்போல ஸர்வேச்வரனுடன் அபேதாபாவனை யாய் அனுபவித்துப் பேசின பாசுரங்களை வெகு நன்ருயும் சுருக்கமாயும் அருளிச்செய்து சதஸ் முடிவுபெற்றது. நித்யம் வெகு பேர்கள் உபந்யாஸங்களைக்கேட்டு ஆனந்திக்க வந்திருந்தார்கள். திருவல்லிக்கேணி மடத்தில் ஸகலருக்கும் உபயோகப்படும் பொருட்டு ஒரு புஸ்தகசாலை ஒன்று ஸ்தாபிக்கப்பட்டது. ஸ்தோத்ர பாடம் புருஷஸூக்தம் முதலிய உபயுக்தமான விஷயங்களைச் சிறு பிள்ளைகளுக்கு சொல்லிக் கொடுக்கும்படிக்கு பாடசாலையொன்று மடத்தில் நடத்தும்படி ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளால் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது.

ஒரு ஆஸ்திகன்.

213

ஸ்ரீ:

பஞ்சாங்க ஸங்க்ரஹம்.

ப்ரபவஞு ஐப்பசிமீ (1927 அக்டோபர்—நவம்பர்.)

அக்டோ 17	ஐப்ப 1	தி.	ஸப். 18-54	திரு. 1-22	அஹஸ் 29-16	துலா ஸங்க்ரமணம் 24-0. துலா க்ருஷ்ண அஷ்டமி.
,, 18	,, 2	செ.	அஷ். 18-23	புந. 2-4	,, 29-15	துலா க்ருஷ்ண நவமி.
,, 19	,, 3	பு.	நவ. 19-35	பூ. 4-22	,, 29-15	அதிதி.
,, 20	,, 4	வி.	தச. 21-54	ஆ. 7-45	,, 29-15	துலா க்ருஷ்ண தசமி.
,, 21	,, 5	வெ.	ஏ. 25-15	மக. 12-11	,, 29-10	ஏகாதசி விரதம், திதி.
,, 23	,, 7	ஞா.	த்ர. 34-43	உத். 23-48	,, 29-8	நரகசதுர்தசி ஸ்நானம்.
,, 24	,, 8	தி.	ச. 40-1	ஹஸ். 30-15	,, 29-8	தீபாவளி பண்டிகை.
,, 25	,, 9	செ.	அமா 45-28	சித். 36-48	,, 29-3	அமாவாஸ்யை.
,, 30	,, 14	ஞா.	பஞ். 58-44	மூ. 57-22	,, 28-55	மணவாள மஹாமுநிகள் திரு.
நவம்பர். 2	,, 17	பு.	அஷ். 51-23	திரு. 55-2	,, 28-49	பொய்கை ஆழ்வார் திரு.
,, 3	,, 18	வி.	நவ. 46-48	அவி. 52-8	,, 28-49	பூதத்தாழ்வார் திரு.
,, 4	,, 19	வெ.	தச. 41-37	சத. 48-40	,, 28-47	பேயாழ்வார் தி.
,, 5	,, 20	ச.	ஏகா. 35-57	பூரட். 44-42	,, 28-45	ஏகாதசி வ்ரதம் திதி.
,, 8	,, 23	செ.	சது. 18-1	அச். 32-2	,, 28-40	சதுர், பௌர், திதித்வயம்.
,, 15	,, 30	செ.	ஸப் 54-50	பூச. 22-37	,, 28-32	துலா க்ருஷ்ண ஸப்தமி.
,, 16	கா. 1	பு.	அஷ் 56-59	ஆ. 25-44	,, 28-30	வ்ருச்சிக ஸங், 18-7 வ்ருச்சிக க்ருஷ்ண அஷ்டமிதிதி

214

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹ பரப்ரஹ்மணே நம:

யோऽந்த: ப்ரவிஸ்ய மம வாசமிமாம் ப்ரஸுப்தாம்
ஸஞ்ஜீவயத்யகிலஸக்திதர: ஸ்வதாம்நா ।
அந்யாம்ஸ்ச ஹஸ்தசரண ஸ்ரவணத்வகாதீந்
ப்ராணாந்நமோ பகவதே பருஷாய துப்யம் ॥

பத்ராதிபரின் குறிப்புகள்.

ஹிந்துமதச் சீர்திருத்தம்.

ஸ்வல்ப காலமாக நமது தேசத்து நிரூபகர்களில் சிலர், நமது மதஸம்பந்தங்களான கொள்கைகளிலும் அநுஷ்டாநங்களிலும் தோஷதுஷ்டங்களான சில அம்சங்கள் இருக்கின்றனவென்றும், அவைகளை விலக்கி நமது மதத்தைச் சீர்திருத்தம் செய்தாலொழிய அது ஜநங்களுக்கு உபகாரகமாக மாட்டாதென்றும் சொல்லிக்கொண்டு, அம்மாதிரியான சீர் திருத்தங்களைச் செய்வதற்காகத் தீவ்ரமான ப்ரயத்நங்களைச் செய்து வருகிறார்கள். உபந்யாஸங்களின் வழியாகவும் ஸ்வாநுஷ்டாநத்தின் வழியாகவும் இந்தச் சீர்திருத்தங்களின் ஆவச்யகதை அவர்களால் உபதேசிக்கப்பட்டு வருகின்றது. ஸ்வபாவத்தால் எவ்வித நிர்பந்தங்களையும் ஸஹியாமலும் பாஷாந்தர ப்ரவ்ருத்தியால் நமது சாஸ்த்ர நிர்பந்தங்களுக்கு அபரிசிதர்களாயுமுள்ள பாலர்களையே இவர்கள் இம்மாதிரியான உபதேசத்திற்கு முக்யமான பாத்ரமாகச் செய்கிறார்கள்; அந்த உபதேசங்களும் அவர்களிடத்தில், பள்ள மடையில் நீர் பாய்வது போல ஸுலபமாக ப்ரவேசிக்கின்றன. உபதேசிப்பவர்கள் ஸ்வயம் உண்மையை அறிந்து, அந்த உண்மையையே மற்றவர்களுக்கு உபதேசிக்கும் பக்ஷத்தில் அவர்களுடைய ப்ரவ்ருத்தியைப்பற்றி நாம் சோகிக்கமாட்டோம்; அந்த உபதேசம் எவ்வித இடையூறுமின்றித் தீவ்ரமாகப் பலிப்பதையும் நாம் ஆநந்தத்துடன் ச்லாகிப்போம். ப்ரக்ருத விஷயத்தில் வஸ்து ஸ்திதி அம்மாதிரி இல்லையே என்பது தான் நம்மை வருத்துகின்றது.

நமது அநுஷ்டாநங்கள் ஸகல அம்சங்களிலும் தோஷமற்றவைகள் என்று நாம் சொல்லத் துணியோம். அவை நமது முன்னோர்களால் சாச்வத ச்ரேயஸ்ஸுக்கு மார்க்கமென்று ஏற்படுத்தப்பட்டிருந்த போதிலும் கால வைகுண்யத்தால் அவை மாலிந்யத்தைச் சில அம்சங்களிலாவது அடைந்

திருக்கக்கூடும். தவிரவும், நாம் ஸங்குசிதமான ஜ்ஞாநசக்தி முதலியவைகளை உடைத்தாயிருக்கிறபடியால், நம்முடைய ஸம்பர்க்கத்தைப் பெற்றிருக்கும் காரணத்தால் அந்த மார்க்கம் சிற்சில அம்சங்களிலாவது தனது குண பாகங்களை இழந்து விபரீதமான தோஷங்களுக்குப் பாத்ரமாகியு மிருக்க லாம். மநுஷ்யன் கையில் அகப்பட்ட எந்த வஸ்துவும் தோஷ துஷ்ட மாகி விடுகின்றது என்பது ப்ரஸித்தமன்றோ?

" யம் ப்ராப்யாதிபவித்ராணி வஸ்த்ராண்யாபரணாநி ச ।
ஸத்யோऽஶுசித்வம் க்ஷணாத்யாந்தி "

என்னும் ந்யாயப்படி க்ஷணமாத்ரமான நமது போகமும் அதிபரிசுத்தமான வஸ்துவையும் அசுத்தமாக்க வல்லதாகும். ஆனால், அப்படிப்பட்ட அசுத்தி எவ்விடத்தில் தென்படுகின்றது? எதைப் பரிஷ்கரித்தால் நமது மதம் பரிஷ்க்ருதமாகும்? என்பதைத் தவறாது நிர்ணயிக்க, நமது மதத்தை நன் ருகப் படித்தவர்கள் சக்தர்களே தவிர, இவர்களைப் போன்ற கேவல நிரு பகர்கள் சக்தராகார்.

இவர்களுடைய அந்தர்க்கதமான எண்ணம் ஸாதுவாக இருந்த போதி லும், வெளியில் தென்படும் ப்ரயத்நம் நமது வர்ணாச்ரம தர்மங்களை நசிப் பிப்பதிலேயே நோக்க முள்ளதாகத் தென்படுகின்றது. இந்த நோக்கம் அவர்களுடைய உண்மையான கருத்தாக இருந்தால், அது மிகவும் விபரீத மாக பர்யவஸிக்கும் என்பதில் எவ்வித ஆக்ஷேபமும் இல்லை. நமது மதத் திற்கு அஸாதாரணமாயிருக்கும் விசேஷம் முழுவதும், நமது ஸ்ம்ருதிகளிற் சொல்லப்பட்டுள்ள வர்ணாச்ரம தர்மாநுஷ்டாநமே. அதற்கு நாசம் ஸம்பவித் தால் நமது மதமே நாசமாகிவிட்டதென்று சொல்லலாம். அநேக கோடி ஜந் மங்களாக நம்மிடம் ஏறியிருக்கும் வாஸநையை ஒருவாறு நிவ்ருத்திப் பித்து, அபவர்க்க மார்க்கத்திற்குப் பலிஷ்ட சத்ருக்களாயுள்ள காம க்ரோ தங்களை நசிப்பிக்க வேண்டுமானால், நமக்கு இயற்கையாக ஏற்பட்டிருக் கும் கர்மங்களை அநுஷ்டிப்பதைக் காட்டிலும் சிறந்த மார்க்கமும் உண்டோ? இந்த்ரிய வ்யாபாரத்திற்கு அநுரூபமான சாஸ்த்ரீய கர்மாநுஷ்டாநங்களில் ப்ரவ்ருத்தியாமல், கேவலம் மாநஸிகமாக மாத்ரம் இந்த்ரியங்களை நிரோதிக்க ப்ரவ்ருத்தித்தால், அந்த ப்ரவ்ருத்தி ஸபலமாகுமோ?

" இந்த்ரியாணி ப்ரமாதீநி ஹரந்தி ப்ரஸபம் மந: " என்றும்,
" அஸம்ஶயம் மஹாபாஹோ மநோ துர்நிக்ரஹம் சலம் "

என்றும் ஸ்ரீபகவாந், மநஸ்ஸின் துர்நிக்ரஹத்தன்மையை ப்ரஸ்தாவித்து விட்டு

“ 𑌅𑌸𑌂𑌯𑌤𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌾 𑌯𑍋𑌗𑍋 𑌦𑍁𑌷𑍍𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪 𑌇𑌤𑌿 𑌮𑍇 𑌮𑌤𑌿𑌃 ।
𑌵𑌶𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌾 𑌤𑍁 𑌯𑌤𑌤𑌾 𑌶𑌕𑍍𑌯𑍋𑌽𑌵𑌾𑌪𑍍𑌤𑍁𑌮𑍁𑌪𑌾𑌯𑌤𑌃 ॥ ”

என்று அந்தப் பகவானே, அப்படிப்பட்ட துர்நிக்ரஹமான மநஸ்ஸை அடக்குவதற்குப் பகவதாராதநரூபமாகச் செய்யப்படும் கர்மாநுஷ்டாநமே உபாயம் என்று ஒரு உபாயத்தையும் காண்பித்திருக்கிறானன்றோ? யுக்திக்கும் அநுபவத்திற்கும் ஒத்திருக்கும் இந்த மார்க்கத்தைக் கெடுக்க ப்ரயத்நப் படுவதும் சீர்திருத்தமாகுமோ ?

இவர்களின் முக்ய உபதேசங்களாவன—அஹிம்ஸை அஸ்தேயம் ஸத்யம் இவை முதலிய ஆத்ம குணங்களைத் தேடுவதே மநுஷ்யர்களின் முக்யமான தர்மமாம்; ச்ராத்தம் ஸந்த்யாவந்தநம் முதலிய கர்மாநுஷ்டாநங்கள் அமுக்யமாம்; இந்த அமுக்யத்தை அநாதரிப்பதால் எவ்வித தீங்கும் நேராதாம். அஹிம்ஸை முதலிய ஆத்மகுணங்கள் சிறந்தவை என்பதில் ஆக்ஷேபமில்லை. ஆனால் அவை நினைத்த மாத்ரத்தில் லப்தமாகிவிடுமோ? சரியானபடி கர்மாநுஷ்டாநத்தைச் சிரகாலம் அப்யஸித்து, அதனால் ஒரு வித தேர்ச்சியைப் பெற்றாலன்றோ ஜந்மாந்தர வாஸநையால் கிடைத்திருக்கும் ஹிம்ஸை முதலியஅநாத்ம குணங்களிலிருந்து நாம் நம்மை நிவ்ருத்தித்துக் கொள்ளக் கூடும்? அப்படிக் கில்லாமல் ஆரம்பத்திலேயே நாம் அந்த உந்நத பதவிக்கு ஆசைப்படுவது, அக்ஷராப்யாஸத்தை அநாதரித்து ஆரம்பத்திலேயே சாஸ்த்ராப்யாஸத்தை அபிலஷிப்பதைப்போல பரிஹாஸாஸ்பதமே யாகும்.

இரண்டாவது—காலம் க்ரூரமாகி விட்டதாம்; கர்மங்களில் நாம் மக்நராக இருந்தால், இதர ஜநங்கள் நம்மை நசிப்பித்து விடுவார்களாம்; ஆகையால் கர்மங்க ளெல்லாவற்றையும் த்யஜித்து விட்டு மற்றைத் தேசத்தவர்போல நாமும் விச்ருங்கலராக ஸஞ்சரித்தாலொழிய நமக்கு நல்ல கதி நேராதாம். கர்மங்களிலேயே நாம் மக்நராக இருக்கவேண்டுமென்று நமது சாஸ்த்ரம் சொல்லவில்லை. தேஹதாரணத்திற்கும் குடும்ப போஷணத்திற்கும் லோபம் நேராமல் எவ்வளவு தூரம் சாஸ்த்ர விதிகளுக்கு உட்பட்டு நடப்பது ஸாத்யமாக இருக்கின்றதோ அவ்வளவு தூரம் எவ்வித வஞ்சனையுமின்றிக்கு ஒருவன் நடந்து வந்தால், அவசிஷ்டமான அம்சத்தை ஸ்ரீசரண்யன் தனது க்ருபையால் பூர்த்தி செய்துகொள்ளுகிறான் என்றே சாஸ்த்ரம் சொல்லுகின்றது.

“ 𑌶𑌕𑍍𑌤𑌾𑌧𑌿𑌕𑌾𑌰 𑌏𑌵𑍈𑌵 𑌸𑌾𑌧𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑍇𑌃 ; 𑌅𑌶𑌕𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌕𑌰𑌣𑍇 𑌦𑍋𑌷𑌾𑌭𑌾𑌵𑌾𑌤𑍍 ”

217

[சக்தனைக் குறித்தே சாஸ்த்ரம் ப்ரவ்ருத்திக்கின்றது; அசக்தன் விதி விஹிதத்தையும் அநுஷ்டியாவிடில், அது எவ்வித தோஷத்தையும் ஆவஹிக்க மாட்டாது] என்பது சாஸ்த்ரத்தின் ஹ்ருதயம். தவிரவும், ஒவ்வொரு கர்மத்திலும் முக்ய கல்பமென்றும், அநுகல்பமென்றும், முக்ய அநுகல்பங்களுக்குப் பலத்தில் பரஸ்பரம் வாசியில்லையென்றும் சாஸ்த்ரம் சொல்லவில்லையா? ஆகையால் அவரவர்கள் சக்திக்குத் தக்கபடி கர்மாநுஷ்டாந விதிகளை அநுஷ்டித்து வருவது எவ்விதம் பயத்திற்கு ஹேதுவாகும்?

மூன்றாவது—'நாம் கர்மங்களை அநுஷ்டித்து வரும்பொழுது, கேவலம் தந்த்ரமாகவே அவைகளை அநுஷ்டித்து வருகிறோமே தவிர 'நாம் என்ன செய்கிறோம்?, எதற்காகச் செய்கிறோம்? நாம் சொல்லும் மந்த்ரத்தின் அர்த்தம் என்ன?' இத்யாதியான ஜ்ஞாநத்துடன் அநுஷ்டிக்கவில்லையே. இப்படி அநுஷ்டிப்பது நிஸ்ஸாரமாக இருப்பதால் அது எவ்விதத்தில் ச்ரேயஸ்கரமாகும்? இவ்விதம் அநுஷ்டிப்பதைக் காட்டிலும் அவைகளை த்யஜித்து விட்டால் என்ன?' என்பதும் அவர்களுடைய ப்ரச்நங்களுள் ஒன்று. அர்த்த ஜ்ஞாநத்துடன் மந்த்ரங்களை உச்சரித்து ஸாரவத்தாகக் கர்மங்களை அநுஷ்டிப்பதே உத்தம கல்பம். அப்படிப்பட்ட ஜ்ஞாநத்தை ஸம்பாதித்துக்கொள்ளவும் கர்மங்களை ஜ்ஞாந புரஸ்ஸரமாக அநுஷ்டிக்கவும் சக்தி முதலானவற்றை உடையவர்கள் விஷயத்தில் கேவலம் தாந்த்ரிகமான அநுஷ்டாநம் நிஷ்ப்ரயோஜநமே. கோயில்களிலோ, க்ருஹங்களிலோ, நித்ய கர்மங்களிலோ, வேறு கர்மங்களிலோ, எல்லாவற்றிலும் சக்தர்கள் ஜ்ஞாநத்துடனே ப்ரவ்ருத்திக்கவேண்டுவது அவச்யமே. ஆனல், அசக்தர்கள் விஷயத்தில் ஸாமாந்ய ஜ்ஞாநம் போதுமென்று அதி வாத்ஸல்யத்துடன் கூடிய நமது சாஸ்த்ரம் சொல்லுகின்றது. அவர்கள் விஷயத்தில் கருணாநிதியாயுள்ள சரண்யன், பலத்தில் வாசியில்லாமலே அவர்களை அநுக்ரஹிக்கிறான் என்பது நிச்சயம். இது தான் இதுவிஷயமாக சாஸ்த்ரத்தால் சொல்லப்படுகின்றது. கர்மங்கள் ஸப்ரயோஜநமாக இருக்கும் பொருட்டு ஸாத்விகமாகவே அவை செய்யப்படவேண்டுமென்று, (அதாவது பலாபிஸந்தி இன்றிக்கே செய்யப்படவேண்டுமென்று) முறையிடும் சாஸ்த்ரம், கேவலம் தாந்த்ரிகமான அநுஷ்டாநத்திற்கு வேறு எவ்விதத்தில் இடம் கொடுக்கும் என்பதை நமது நிரூபகர்கள் சற்று ஆலோசிக்க வேண்டும். தவிரவும், ஜ்ஞாந புரஸ்ஸரமான கர்மாநுஷ்டாநம் இக்காலத்தில் எவ்விடத்திலும் தென்படாததால் கர்மாநுஷ்டாநத்தையே த்யஜித்து விடுவது நலம் என்று அவர்கள் வாதிப்பது சிறு பிள்ளை வார்த்தை போலத் தோன்றுகிறது. அம்மாதிரியான த்யாகம் மதத்தின் சீர்திருத்தமாகுமோ?

நான்காவது—'வஸ்த்ரம் முதலானவற்றைத் தரித்துக்கொள்வதற்கும் மதத்திற்கும் ஸம்பந்தம் என்ன? தேஹத்தை ஆச்சாதநம் செய்து கொள்வதிலும், மயிரை வெட்டிக்கொள்வதிலும் ஆத்ம ச்ரேயஸ்ஸை ஸாதித்துக் கொடுக்கும் அம்சம் எவ்விடத்தில் தென்படுகின்றது? இவையெல்லாம் தேச கால ஸௌகர்யங்களை உத்தேசித்து எவ்வித மத ஸம்பந்தமுமின்றிக்கே நம்மைப் போன்ற மநுஷ்யர்களாற் செய்யப்பட்ட கட்டுப்பாடுகள் அல்லவா? இவைகளை இக்காலத்துக்கும் இத்தேசத்துக்கும் தகுந்தபடி நாம் ஏன் மாற்றிக்கொள்ளக் கூடாது? கேவலம் பூட்ஸ் தொப்பி முதலியவற்றைத் தரித்துக்கொள்வதாலும் க்ராப் செய்து கொள்வதாலும் ஒருவன் ப்ரஷ்டனாகி விடுகிறான் என்று சொல்வது ந்யாயத்திற்கு ஒத்ததா?' என்றும் அவர்கள் கேட்கிறார்கள். உண்மையாகவே இம்மாதிரியான பாஹ்யவேஷத்தினால் ஆத்ம ச்ரேயஸ் தடைபட்டு விடுகின்றது என்று சொல்வது ந்யாய்யமாகாது தான். ஆனால் இதில் விசாரிக்கவேண்டிய அம்சம் வேறொன்று இருக்கின்றது. பரம்பரையாக நம்முடைய பெரியோர்களிடமிருந்து நமக்குக் கிடைத்திருக்கும் நடை உடை பாவனைகளுள் எவைகள் தோஷதுஷ்டங்களாக இல்லையோ அவைகளை மாற்றுவதில் நமக்கு என்ன லாபம் என்பதை நாம் சற்று ஆலோசிக்க வேண்டும். துஷ்டங்களாக இருக்குமவைகளை மாற்றுவதற்கு நாம் அதிகாரிகளே யாயினும், அதுஷ்டங்களாக இருக்குமவைகளை மாற்ற முயல்வது நிரர்த்தகமன்றோ? நமது வஸ்த்ர தாரணத்திலும் கேச தாரணத்திலும் என்ன தோஷத்தைக் கண்டு இம்மாதிரியான மாறுதல்களைச் செய்து கொள்ளச் சொல்லுகிறார்கள் என்பது நமக்குத் தெரியவில்லை. பெரியோர்களால் பஹுகாலமாக அநுஷ்டிக்கப்பட்டு வந்த ஒரு அநுஷ்டாநத்தை நிஷ்காரணமாகத் துச்சமென்று நினைப்பதில் ஒருவித தாமஸமான மநோ வ்ருத்தி மாத்ரம் தென்படுகின்றதே தவிர எவ்வித ஸாத்விக பாவமும் அதில் தென்படுவதாக நமக்குத் தோன்றவில்லை. ஸத்வோந்மேஷத்தால் கேவலம் ஜநோபகாரார்த்தம் ப்ரவ்ருத்திக்கும் இந்த ஸாத்விக நிரூபகர்கள் அம்மாதிரியான மநோ வ்ருத்தியை ஆதரிப்பது அதிமாத்ரம் அநுபபந்நமே. உத்பதமாக ப்ரவ்ருத்திக்க வேண்டும் என்னும் எண்ணமே அத்யந்தம் அஸாத்விகமாகையால், அது ஆத்ம ச்ரேயஸ்ஸைப் பாதிக்கு மென்பதே நமது பீதி.

இன்னும் இம்மாதிரி விதவா விவாஹம் ப்ரௌடா விவாஹம் முதலிய அநேக விஷயங்களைப் பற்றியும் அவர்கள் சீர்திருத்தங்களைப் பலவாறாக உபதேசிக்கிறார்கள். அவை யெல்லாவற்றையும் பற்றி விசாரிப்பது இப்பொழுது ஸாத்யமன்று. ஒன்று மாத்ரம் நாம் அவர்களிடம் விஜ்ஞாபநம் செய்துகொள்ளத் துணிவோம். அது என்னவென்றால்—'ஏற்கெனவே

கால வைகுண்யத்தால் நமது அநுஷ்டாநங்களெல்லாம் மாலிந்யத்தை அடைந்துவருகின்றன. எவ்வித வரம்பு மில்லாமலே காமசாரர்களா கவும் காம பக்ஷர்களாகவும் ஸஞ்சரிக்கும்படி நமது பாலர்களை நாம் பூர்ணமாக அநாதரித்து விட்டோம். இன்னும் ஸ்வல்ப காலத்தில் ப்ராயேண நமது நிரூபகர்கள் இச்சிக்கிறபடி ஸகலமும் நிறைவேறி விடலாம். ஆனல், அந்தப் பரிணமம் ஜகத்திற்கு மஹத்தான தீமையை விளைவிக்குமாதலால். அதைத் தேடிக்கொள்வதில் நாமும் நிமித்தமாக வேண்டுமோ?' என்பது தான்,

* * *

சென்ற ஸஞ்சிகையில், நமது மடாதிபதிகளின் தர்மத்தைப்பற்றி விசாரிக்
கும்படி நமக்கு ப்ராப்தமாயிற்று. அப்பொழுது, கேவலம் பாம
ஸ்ரீ வானமா ரர்களாகவும் தைந்யத்தால் தேஹ யாத்ரையிலேயே நிரதர்
மலை மடத்து களாகவுமுள்ள நமது ஸாமாந்ய ஜநங்களுக்கு ஸ்தூலமாக
உபந்யாஸங்கள் வாவது ஆத்ம ச்ரேயஸ்ஸைப் பற்றி உபதேசித்து, பரம
காருணிகர்களான நமது ருஷிகளும் ஆசார்யர்களும் காண்
பித்திருக்கும் அபவர்க்க மார்க்கத்தை அவர்களுக்கும் எட்டும்படி செய்ய வேண்டியது அந்த மடாதிபதிகளின் முக்ய தர்மங்களுள் ஒன்று என்பதை நாம் விண்ணப்பம் செய்து கொண்டிருந்தோம். அந்தத் தர்மத்தை நமது மடாதிபதிகளுட் பலர் மறக்காமலே, அதன் நிறைவேற்றத்திற்கு அபேக்ஷிதங்களான முயற்சிகளைப் பஹுமுகமாகச் செய்து வருகிறார்கள் என்பதைப் பார்க்க நமக்கு மிக்க ஸந்தோஷம் ஜநிக்கின்றது. சற்றேறக்குறைய 10, 15 தினங்களாகத் திருவல்லிக்கேணியில் ஸ்ரீவானமாமலை மடத்தில் ஸ்ரீஸ்வாமி அநேக பண்டித ரத்நங்களைக்கொண்டு அநர்க்கங்களான உபந்யாஸங்களைச் செய்வித்து, அவைகளின் த்வாரா, ஏற்கெனவே பாக்யவசத்தால் பகவத் குணநுபவத்தில் அபிருசியுள்ள ஸாத்விகர்களுக்கு அம்ருத வர்ஷம் போன்ற அநுபவாதிசயத்தையும், அப்படிப்பட்ட பாக்யத்திற்குப் பாத்ரமல்லாத அநேக ஸாமாந்ய ஜநங்களுக்கு அந்த அநுபவத்தில் தீவ்ரமான ஒருவித அபிருசியையும் ஜநிப்பித்து, எல்லாருக்கும் பெரியதொரு உபகார ரூபமான கைங்கர்ய விசேஷத்தைச் செய்து வருகிறார் என்பது இவ்விடத்தில் இருக்கும் ஆஸ்திகரெல்லாருக்கும் தெரிந்த விஷயம். இம்மாதிரியே இன்னும் சில மடங்களிலும் கைங்கர்யங்கள் நடை பெற்று வருகின்றன. இவைகள் உத்தரோத்தரம் அபிவ்ருத்தங்களாகி வரும்படி ஸ்ரீ சரண்யன் அநுக்ரஹிக்க வேண்டும் என்பது தான் நமது ப்ரார்த்தனை.

* * *

ஸ்ரீ அழகிய சிங்கருடைய உத்தார மஹோத்ஸவம்.

சென்ற ஆவணி மாஸம் 26வ ஞாயிற்றுக்கிழமை திநம் ஸ்ரீமதுராந்தகத்தில் ஸ்ரீ அஹோபிலம் ஸ்ரீ அழகிய சிங்கருடைய சாதுர்மாஸ்ய ஸங்கல்பத்தின் உத்தார ரூபமான மஹோத்ஸவம், ஸ்ரீலக்ஷ்மீ ந்ருஸிம்ஹனுடைய திருவுள்ளம் உகக்குமாறு மிக்க சிறப்புடன் நடைபெற்றது. அன்றை திநம் ராத்ரி ஸ்ரீ கண்ணன் டோலோத்ஸவம் கண்டருளும் காலத்தில், ஸ்ரீ அழகிய சிங்கர், ஸ்ரீலக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹனுடைய வைபவ விசேஷத்தைப் பற்றிச் சில திவ்ய ஸூக்திகளைத் திருவாய் மலர்ந்தருளினர். அதை அநுஸரித்தே, ஸ்ரீ உப. கொடைவாசல் வித்வாந் நரஸிம்ஹாசார்ய ஸ்வாமியும், ஸ்ரீ அழகிய சிங்கருடைய நியமநத்தின் பேரில், ஒரு உபந்யாஸத்தைச் செய்தார். அக்காலத்தில் அவ்விடத்தில் ஸங்கிஹிதர்களாக இருந்த பாகவதர்களெல்லாரும் அந்த இரண்டு ஸூக்திகளையும் கேட்டு மிகவும் ஆநந்த பரிதரானார்கள்.

ஸ்ரீ அழகிய சிங்கருடைய திவ்ய ஸூக்திகளுள் ஒவ்வொரு அம்சமும் ஸாதிசயமாக இருக்கையிலும், ஒரு அம்சம் விசேஷித்த அதிசயத்துடன் கூடினதாக நமக்குப் புலப்பட்டது. ஸ்ரீ லக்ஷ்மீ ந்ருஸிம்ஹரூபியான பகவானுக்குப் பக்தர்கள் மீது இருக்கும் வாத்ஸல்யாதிசயத்தை உபபாதித்த பிறகு, எல்லாரும் அப்படிப்பட்ட வத்ஸலனை சரண்யனிடம் பக்தி ஸம்பந்நர்களாக இருக்க வேண்டுமென்று நியமித்து உபந்யாஸத்தை உபஸம்ஹரிக்கும் அவஸரத்தில், தம்மால் ப்ரதிதிநம் ஸ்ரீ சரண்யனிடம் விண்ணப்பம் செய்யப்படும் ப்ரார்த்தநைகளுள், 'பக்தர்களை ஸம்ரக்ஷிப்பது போலப் பக்தேதரர்களையும் ஏதாவது ஒரு வ்யாஜத்தை அவலம்பித்துப் பக்தியைக் கொடுத்து அநுக்ரஹிக்க வேண்டும்' என்பதும் ஒன்று என்று நியமித்தருளினர். இந்த ஸூக்தி அவருடைய ஸாத்விக பாவத்தையும் இதரர்களிடம் அவருக்கிருக்கும் வாத்ஸல்யாதிசயத்தையும் அங்யாத்ருசமாக ப்ரகாசிப்பிக்கின்றதன்றோ? நம்மைப் போன்றவர்கட்கு எப்பொழுதாவது ஸ்ரீ சரண்யனுடைய திருவடிகளில் ஒரு அபிருசி க்த்யோதம் போல ப்ரகாசித்தால், அது இப்படிப்பட்ட கருணாநிதிகளான ப்ரார்த்தநையின் பலமாகவே இருத்தல் வேண்டும். இல்லாவிடில் நாம் எங்கே? அம்மாதிரியான அபிருசி எங்கே? முடவர் போன்ற நம்மீதும் கங்கா தீர்த்தம் போன்ற பகவதநுக்ரஹத்தை ப்ரவஹிப்பிக்க ஆவலுள்ள மஹாங்களன்றோ உண்மையான ஆசார்யராவார்கள்?